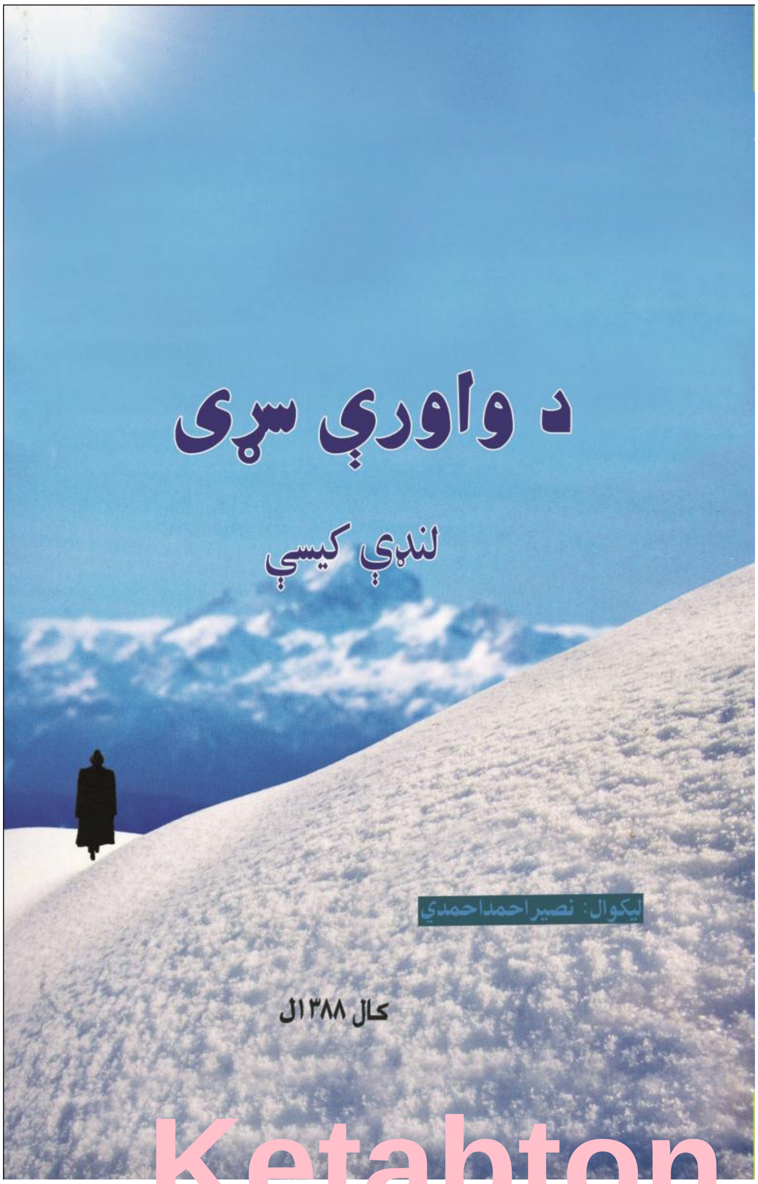

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

لنډې کیسې

لیکوال : نصیراحمد احمدي

۱۳۸۸ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	: دواورې سړی
لیکوال	: نصیراحمد احمدي
د لیکوال تلیفون شمیره	: ۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱
د لیکوال ایمیل ادرس	: nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
چاپ شمیر	: ۱۰۰۰ ټوکه
انلاین چاري:	سهار آنلاین ټکی نیټ www.saharonline.net
خپرندویه ټولنه	:مومند خپرندویه ټولنه
چاپ کال	: ۱۳۸۸ل
کمپوز	: په خپله لیکوال
ډیزاین	: جمال الدین جمال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

ګران کاروان صاحب ته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنایت

دسهار په خړه کې د پولیسو یو موټر لنډ راتاو شو، وښوېد او ودرېد. دروازې خلاصې شوې، عسکري بوټونه تر ښنګرو واورو پټ کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه، عسکر تر یوه څوارلس کلن هلک را تاو شول. هلک یوه پوخ دیوال ته ولي لګولې وو، سر یې کیڼ لور ته ځوړند و او پر تورو ګاړګوتي ویښتو یې نری، پرخه پرته وه.

یو عسکر پر ملا کړوپ شو، د هلک پر سپینه غاړه یې ګوتې کېښودې، خپلو ملګرو ته یې وکتل او دوه درې ځله یې په منفي بڼه سر وخوځاوه.

چوپه چوپتیا وه، ولاړو خلکو پنډ کوټونه اغوستي وو، څېرې یې نیولې وې او له خولو څخه یې مړه تاوونه پورته کېدل.

یوه عسکر وپوښتل:

ـ څوک یې پېژنئ؟

د خلکو ځواب منفي و.

عسکر خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، دوی ټوپکونه غاړو ته واچول، وچ کلک جسد یې له واورې پورته کړ او د موټر په باډۍ کې یې ترپال پرې وغوړاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه وروسته موټر پاخه سړک ته وخوت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لاړل، خو په واوره کې د يوچا د ناستې ځای ، نږدې ګڼ پلونه او د موټر لنډه راتاو شوې توره ليکه لا ښکارېدله.

❋ ❋ ❋

د پوليسو څارنوال (ب) يوه دوسيه راپورته کړه، پاڼه يې واړوله، عدلي طب د هلک مړينه طبيعي ښودلې وه، ليکلي يې وو چې د يخنۍ له لاسه مړ شوی دی، د جرم او جنايت کومه نښه يې نه ده موندلې او د خپلوانو د نه پيداکېدو په خاطر د ښار په عمومي هديره کې خاورې پرې واړول شوې.

څارنوال ولاړ شو، دوسيه يې په الماری کې کېښوده، بيرته پرڅوکۍ کېناست، د مېز پر سر ايښې بټن يې ټينګه کړه، له زنګ سره يو وچ، کلک سړی په وره کې ودرېد ، به بيره يې وويل:

ـ صاحب !

څارنوال چای وغوښت، سړی په منډه له دفتره ووت. څارنوال د مېز له سره يوه بله دوسيه راپورته کړه، څو پاڼې يې واړولې، خو ډير ژر يې بيرته پر مېز کېښوده، يو اوږد اررېمی يې ويست، خپله پکه ککرۍ يې وګروله، ريموټ ته يې لاس کړ، د تلويزيون چاينلونه يې واړول، په يوه کې کارتون و، په بل کې څو مستې نجونې نڅېدلې،

www.saharonline.net

سهار آنلاين ټکی نيټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

دربیم چاینل هم یو تود سیاسي بحث خپراوه. څارنوال ببرته دوهمه بټنه ټینګه کړه، د تلویزیون پر پرده د نجونو نڅا راغله.
دا وخت یې مبایل وشرنګېد ، څارنوال د خپلې کورتۍ جیب ته لاس کړ، مبایل یې غوږ ته ونیو ، ورو یې وویل:
ـمهرباني وکړئ، څارنوال (ب)
له مقابل لوري لړزانده غږ واورېدل شو:
ـیوه مهمه خبره درته لرم.
ـامر کوئ !
ـیوه اوونۍ مخکې سینما ته نږدې یو لیسو یو مړی وموند.
څارنوال په بیړه وویل:
ـهو ! یو هلک یخنۍ وژلی و.
په تیلفون کې ټوخی واورېدل شو ، وروسته مقابل لوري وویل:
ـپه ظاهره یخنۍ وژلی و ، خو تر شا یې یو لوی جنایت پټ دی.
څارنوال په بیړه وپوښتل:
ـتاسو څوک یاست؟ له کوم ځایه خبرې کوی؟
تلیفون قطع شو.
څارنوال ژر د مېز پر سرا پښې ګوشکۍ ورپورته کړه، یوه لنډه نومره یې ووهله، ویې ویل:
ـزما دفتر ته راشئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

لنډه شېبه وروسته په دفتر کې یو په ونه لوړ سړی ولاړ و، څارنوال دوه - درې ځله د خپل مبایل سکرین ته وکتل، په کاغذ یې یوه نومره ولیکله، کاغذ یې ولاړ سړي ته ونیو، ویې ویل:
ـغواړم پوه شم چې د تلیفون دا نومره د چا ده، له مخابراتو پوښتنه وکړئ، ژر!
سړي کاغذ ور واخیست، په بیړه له دفتره ووت، تر غرمې ورک و. کله چې بېرته راغی څارنوال (ب) ډوډۍ خوړله. څارنوال سړي ته د کېناستو بلنه ورکړه، وروسته یې په ډکه خوله وویل:
ـڅه درک دې ولګاوه؟
ـهو صاحب! تلیفون له یوې پي سي او څخه شوی و، تیلیفونچي ویل چې د نهو بجو په شاوخوا کې دوکان ته درې تنه ورغلي وو، لومړی یوه پېغله وه چې پوره لس دقیقې یې خبرې کړي، بیا یو ځوان په خارج کې له چا سره غږېدلی و او وروسته له هغه یوه بوډا ته وار ور رسېدلی و.
څارنوال له مستو ډکه کاشوغه ورپورته کړه، سړي ور وکتل، د برېتونو لاندنې تور ویښته یې په مستو سپین وو.
څارنوال وویل:
ـد بوډا په اړه یې نور څه مالومات درلود؟
ـصاحب! ویې ویل چې دورځې لسګونه تنه ورځي، دی د هر یوه خبره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره یې په زړه و چې بوډا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

کڅوړنې سترګې درلودې، پوزه یې غټه وه او کله چې یې د تیلیفون پیسې ورنه اخیستلې، نو تیلیفونچي د کباب بوی احساس کړی و.
څارنوال وویل:
ـ پیدا به یې کړو؟
ـ صاحب! ګرانه خبره ده، دا ښار دی، دلته یې شمیره خلک ژوند کوي.
څارنوال یوه شېبه غلی و، وروسته یې د مېز پر سر لوېدلې یوه یوه وربجه ور ټوله کړه، په غاب کې یې واچوله، ورو یې وویل:
ـ رښتیا وایې، موندل یې ګران کار دی، باید صبر وکړو، شاید بیا تلفون وکي.
د څارنوال وړاندوینه سمه وخته، ماسپښین یې موبایل وشرنګید، مقابل لوري وویل:
ـ زما خبره مو زړه ته ولوېده؟
څارنوال وویل:
ـ خو موږ ثبوت غواړو.
ـ کیسه اوږده ده، په تلیفون کې نه ویل کیږي.
ـ نو چیرته سره وینو؟
مقابل لوری یوه شېبه غلی و، په تلیفون کې یوائې د موټرو هارنونه اورېدل کیدل، وروسته یې وویل:
ـ خو په یوه شرط!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

_څه؟

_زه غریب سړی یم، ما ته به کوم جنجال نه پیدا کوې.

_سمه ده، ژمنه کوم.

مقابل لوري وخندل، بیا یې وویل:

ښاروالۍ ته نږدې یو کوچینی پارک دی، سبا سهار نهه بجې هلته راشئ ، په دې واورو کې پارک تش وي، ما په اسانۍ موندلی شئ.

تلیفون قطع شو.

څارنوال فکر یووړ، بیا یې د اطمینان لپاره عدلي طب ته تلیفون وکړ، هغوئ خپل استول شوی رپوت سم وګاڼه، ویې ویل چې په څېړنه کې کومه تېروتنه نه ده شوې، د هلک مرګ طبیعي دی او کوم جنایي اړخ نه لري.

*　*　*

څارنوال (ب) لس کمې اته بجې په پارک کې و ، له خولې څخه یې سپین تاوونه پورته کېدل او لاسونه یې د اوږده تور بالاپوښ په جېبونو کې پټ کړي وو.

په کوچني پارک کې څوک نه ښکارېدل، د هسکو ونو تور، نري او اوږده سیوري پر سپینو واورو پراته ول او تر پارک له راګرځېدلو کتارو ور هاخوا پر تور سړک یو یو موټر تېرېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

پینځه دقیقې نورې هم ووتې، بیا د پارک په شمالي دروازه کې یو سړی ودرېد ، دی بوډا و ، له پطلون سره یې شنه لونګۍ تړلې وه او یو پنډ زوړ جمپر یې په تن و.
شېبه وروسته یې څارنوال ته لاس ورکړ، دواړه پر یوه اوږده څوکۍ کېناستل، یوه لحظه غلي ول، وروسته څارنوال وویل:
ـچرتې دې کړم.
بوډا هغه ته وکتل، برېتو یې سپینه پرخه نیولې وه، د اوږدې پزې تیره څوکه یې سره ښکارېده.
بوډا لنډ ځواب ورکړ:
ـباید چرتي شې.
څارنوال مخ ور واړاوه:
ـخبرې وکه، ما ژمنه درسره کړې، له ستونزو به لرې یې.
بوډا یو سوړ اسویلی ویست، لاندي یې پرخپل بوټ واوره تخته کړه، ورو یې وویل:
زه کسبګرسړی یم، دېرش کاله کیږي چې اشپزي کوم، ما په بېلابېلو هوټلونو کې کار کړی، لاس مې ښه دی، خو تر ټولو د کباب په پخولو کې ډېرتکړه یم، تېره میاشت مې په یوه هوټل کې کار ونیو، دا هوټل د موټرو په اډه کې دی، هلته ډېره ګڼه ګوڼه وي، ولایاتو ته بسونه ځي او ښه چلیږي. دا یو کوچنی هوټل دی، د شپې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیرولو ځای نه لري، خو مشتریان یې ډېر دي او خاوند یې په مزو کې دی.
بوډا غلی شو، یو سوړ اسویلی یې ویست، ویې ویل:
دا د اتو ورځو مخکې کیسه ده، ما کباب پخاوه، وروسته مې یوه دیارلس یا څوارلس کلن هلک ته پام شو، له نانوای نه یې ډوډۍ غوښته، خو نانوای په غوسه شو، هلک ته یې بد رد وویل او له هغه ځایه یې وشاړه. زه حیران شوم، هلک ته مې وکتل، نه یې جامې د سوالګرو وې او نه هم څیره او نور ظاهرې جوړښت. ورغږ مې کړ، راغی او زما تر څنګ ودرېد. پوه شوم چې وږی دی، ما د کباب دوه سیخه ورته ونیول، ده مننه وکړه او په بیړه د کباب په خوړلو بوخت شو.
دی له رنګه ښایسته و، سپین پوست یې درلود او داسې نه ښکارېده چې تر دې مخکې دې کومه سخته پرې ورغلې وي. وروسته مې وپوښت:
ـ ولې سوال کوې؟
هلک راته وکتل، غټې تورې سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، ویې ویل:
ـ وږی یم، پیسې نه لرم.
ـ کور دې چېرته دی؟
هلک یوه شېبه غلی و، بیا یې سر پورته کړ، شونډې یې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ـ په ایران کې.
حیران شوم:
ـ نو دلته څه کوې؟
هلک په خواشینۍ وویل:
ـ مور لس کاله مخکې ایران ته مهاجر شوو، په کور کې پنځه تنه یو، زه، پلار، مور او ز ما دوه ورېړ خوېندې، پلار مې په یوه ساختماني شرکت کې کار کاوه، زه هم په یوه مغازه کې مزدور وم، خلکو ته به مې سودا ورکوله، کارتنونه به مې له یوه ځایه بل ځای ته وړل، ستړی به وم، خو بیا هم ښه و، مازدیګر به ټول سره یوځای شوو او د ورځې ستړیا به مې هېره شوه، یو سهار مغازې ته تلم، پولیسو ودرولم، د مهاجرت کارت یې رانه وغوښت، خو مور د زرګونو نورو افغانانو غوندې غیر قانوني مهاجر وو، اسناد مو نه درلودل، هماغه و چې لومړی یې د سنګ سفید په نوم یوې بندیخانې ته ولېږلم، یوه اوونۍ مې هلته تېره کړه، بیا یې تر مرزه (سرحده) را واړولم. اوس دا دی شپږمه ورځ ده چې سرګردانه ګرځم، له کوره هم احوال نه لرم، نه پوهېږم چې څه وکړم، قاچاقبر پیسې غواړي، خو زه په ګېډه نه یم موړ، ایران ته د تګ لپاره پیسې په کار دي، ډېرې پیسې.
ما ور نه وپوښتل:
ـ ولې دلته، په افغانستان کې څوک نه لرې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

هلک وویل:

ـنه، ترونه مې پخوا لا پاکستان ته کډه شوي دي، دومره پوهیږم چې په پېښور کې اوسي، نور یې درک نه را مالومیږي.

ـنو دا شپږ ورځې دې چیرې تېرې کړې؟

ـتر پرونه یو څه پیسې راسره وې، په یوه مساپر خانه کې به مې ډوډۍ خوړه، د شپې د تیرېدو پیسې یې نه رانه غوښتې، همالته به پر تخت وېدېدم، پرون مې ټوله ورځ څه ونه خوړل، بانه مې داوه چې په نس مې درد دې، خو نن سهار د مساپرخانې خاوند راباندې پوه شو او زه یې له هغه ځایه وشړلم، ما په ژوند کې خواست نه دی کړی، خو وږی وم، ټیکه نه راتله، ځکه مې له نانوایه یوه ډوډۍ وغوښته.

بوډا د ماشومانو په شور او زوږ غلی شو، له جنوبي دروازې څخه یوه ډله ماشومان پارک ته ور ننوتل، دوی منډې وهلې، یو بل یې دواورو په غونډوسکو ویشتل، وروسته پرته له دې چې په پارک کې ماتله شي، په بیړه د پارک له شمالي دروازې څخه ووتل.

د بوډا سر وځړید، یوه شېبه غلی و، بیا یې ورو وویل:

ـهلک یوه لحظه له ماسره ودرېد، فکر کوم چې د کباب بوی ښه پرې لګېدلی و، خو زه پردی مزدور وم، نوره لوربینه مې نه شوای درباندې کولای، داوخت د هوټل خاوند راغږ کړ!

ـڅلور خوراکه کباب!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما نور سیخونه د انګار له پاسه کېښودل، کباب ته مې پکه وهله چې د هوټل خاوند راغی، ده د یو بل خوراک فرمایش راکړ، ویې ویل چې یو نږدې دوست یې راغلی، غوښې ته څه مصاله هم ورګډه کړه او په سیخونو کې سپین بځرکي مه پېیه ! وروسته یې هلک ته پام شو، ما ته یې په پوښتونکي نظر وکتل، ومې ویل چې مساپر دی، له ایرانه یې را اړولی، دلته څوک نه لري.

د هوټل خاوند په ځیر ورته وکتل، مخ یې را واړاوه، ویې ویل:

ـوبال لري، ډوډۍ ورکړه، بیا به نوره مرسته هم ورسره وکم.

له دې سره بیرته هوټل ته ننوت.

د هوټل خاوند په ظاهره بد سړی نه و، په غریبانو یې پام کاوه، هر سهار به یې د سلو روپو نوټ د سوالګرو لپاره ماتاوه، هوټل ته به ډېر ګدایګر راتلل یو یې هم نا امېده نه پرېښوده، یو دوه اوغانۍ به یې ورته نیولې، دی به پر دخل ناست و او کله کله به یې له مساپرو پاتې ډوډۍ پر غریبانو ویشله.

هلک ته مې ډوډۍ ورکړه، دی تر ماسپښینه ماتل شو، ما لمونځ وکړ، په هوټل کې هیڅوک نه و، هلک پر تخت ناست و، دی چرتي ښکارېده، زه پخلنځي ته لاړم، غوړ لوښې مې پریمینځل او د ماخستن لپاره مې غوښه پر سیخونو وپېیله، کله چې بېرته ورغلم، د هوټل خاوند مې د هلک تر څنګ ولید، دوی خبرې کولې، ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

شپبه وغړېدل، د هوټل خاوند ډاډ ورکړ چې دی ځینې قاچاقبران پیژني،هر څه به سم شي.
هلک په هوټل کې پاتې شو، د ماخستن له خوا خلک کم وو، ډوډۍ مو ژر ورکړه، وروسته د هوټل شاګردان هم خپلو کورونو ته لاړل او په هوټل کې درې تنه پاتې شوو. زه، د هوټل خاوند او کوچنی مساپر.
موږ تر ناوخته ویښ وو، د هوټل خاوند دورځې حساب کاوه، هلک د بخارۍ تر څنګ غلی ناست و او ما هم د سبا لپاره غوښه وړوله، ښه شپبه نوره هم ووته، هلک ته مې وکتل، سترګې یې له خوبه ډکې وې، ولاړ شوم، د بخارۍ تر څنګ مې ځای ورته جوړ کړ.
د هوټل خاوند هم څو ګامه لرې د تخت په بل سر کې پرېووت، ما ته هم خوب راته، خپله بستره مې هوا ره کړه، د ګروپ ساکټ ته مې لاس ور وغځاوه او سترګې مې پټې کړې.
زه هم دلته مساپر یم. کورنۍ مې په کلي کې ده، یوه میاشت کېده چې کور ته نه وم تللی، په هغه شپه مې خپله کوچنی لور تر ډېره په ذهن کې وه، خو وروسته خوب وړی وم.
بوډا غلی شو.
څارنوال په بیړه وویل:
_بیا؟
د بوډا شونډې و خوځېدې:

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ـ یوه شورماشور مې سترګې رنې کړې، د بخارۍ د سره انګار په تته رڼا کې مې هوټلي ولید چې د هلک تر څنګ ناست و، هلک سړي ته سوکان نیولې وو، سپکې سپورې یې ور ته ویلې، خو هوټلي غلی و، هیڅ یې هم نه ویل او سر یې ځړېدلی ښکارېده، وروسته هلک په بیړه ولاړ شو، بوټونه یې په پښو کړل، خو کله چې یې د دروازې دستګیر ته لاس ور وغځاوه، ور کولپ و، بیا یو کړنګ شو، لویه شیشه دړې وړې شوه، هلک په توره شپه کې د باندې لاړ او هوټل ته سړه هوا راننوته.

بوډا غلی شو.

څارنوال وویل:

ـ دا یو لوی جنایت دی، دا پست هوټلي باید سزا وویني، باید.

بوډا وویل:

ـ ما بل څه نه شو کولای، کار مې پرېښود او قانون مې خبر کړ، نور نو تاسو ښه پوهېږئ.

څارنوال وپوښتل:

ـ غواړې چې چیرته لاړ شې؟

ـ نپوهېږم، بل ځای به په کار پسې ګرځم، ما درته وویل، زه یو تکړه اشپز یم، روپۍ کمه یا ډېره، کار پیدا کولای شم.

څارنوال وویل:

ـ خو که تاته ضرورت پېښ شو بیا به دې چیرې پیدا کوم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

د بوډا شونډې وخوځېدې:
ـ تا ژمنه کړې وه چې ماته به کوم جنجال نه پیدا کوې.
څارنوال وخندل:
ـ زه په خپله خبره ولاړ یم، خو دا زما وظیفه ده، باید د شاهد ادرس ولرم.
بوډا وویل:
ـ دلته څوک نه پېژنم، خو د کلي ادرس مې درسره ولیکه، قول دی، که مې کار وموند، په تیلیفون کې دې خبروم.
څارنوال د سړي د کلي او د هوټل دواړه ادرسونه واخیستل.
شپبه وروسته په پارک کې هیڅوک نه و، د ونې پر یوه لوڅ ښاخ یو کارغه ښکارېده او د سپینو واورو پر سر څو وچې پاڼې باد رغړولې.

* * *

ماسپښین دوه بجې وې، څارنوال پر یوه خیرنه څوکۍ ناست و، پر غوړ مېز ایښی له تورو چایو ډک ګیلاس یې ور پورته کړ، هوټلي ته یې وکتل، ده د ټایپ د یوې جړ شوې کستې راوتلې کولمې خلاصولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

وروسته یې ورمېږ کوږ کړ، د تخت پر سر ناستو دوو تنو خبرې سره کولې او دوی ته نږدې یوه ځوانکي پر تېرو سیخانو غوښه پېیله.
نور هوټل تش و.
ځارنوال هوټلي ته اشاره وکړه، هغه راغی او ځارنوال ته مخامخ ودرېد. ورو یې وویل:
_څه شی غواړی؟
ځارنوال د لاس په اشاره هوټلي وپوهاوه چې مخامخ ورته کینې.
هوټلي حیران شو.
ځارنوال جیب ته لاس کړ، یو کارټ یې راویست، د هوټلي سترګو ته یې ونیو، ویې ویل:
_ځارنوال (ب)
د هوټلي رنګ والووت، پر څوکۍ کېناست او ځارنوال ته یې په وېره وکتل.
ځارنوال ورو وویل:
_کاروبار دې څنګه دی؟
هوټلي وارخطا شو:
_صیب! ښه دی، ګذاره کوي.
ځارنوال له چایو غوړپ وکړ، شونډې یې و خوځېدې:
_یو څو پوښتنې درنه کوم.
_امر کوئ، صیب!

www.saharonline.net
سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـتا څو ورځې مخکې یو میلمه درلود.
هوټلي په ماته ګوډه ژبه وویل:
ـصیب، زه، زه خو ډېر میلمانه لرم، ته، ته کوم یو یادوې؟
د څارنوال شونډې وخوځېدې:
ـخو ته د شپې میلمه نه لرې.
د هوټلي رنګ سور شو.
دا وخت د مېز ترڅنګ دوه تنه ودرېدل، یوه یې وویل:
ـدوه چایه، څو روپۍ شوې؟
ـپنځلس اوغانۍ
هغه د مېز پر سر پیسې کېښودې او دواړه له هوټله ووتل.
څارنوال پسې وکتل، هوټلي ته یې مخ وروااړاوه، په ملنډو یې وویل:
ـپه زړو شیشو کې دا یوه شیشه نوې ښکارې، دا دې ولې بدله کړېده؟
هوټلي پرتخت ناست ځوانکي ته وکتل، له هغه نه یې وغوښتل چې پاتې کار په اشپز خا نه کې وکړي، وروسته یې څارنوال ته مخ ور واړاوه، شونډې یې ورپېدې او په لړزانده غږ یې وویل:
ـماته شوه.
ـڅنګه؟
هوټلي چیغه کړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ـ له ما څه غواړې؟

ثارنوال ور مخته شو، د دواړو سترګې سره وجنګېدې، ثارنوال وویل:

ـ ته دېر پست سړی یې، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و، د شپې یې په برېستن ور ننوتی وې، ته پوهېږې! هغه مړ دی، یخني وژلی.

ـ دا دروغ دي.

ـ زه شاهد لرم، زوړ کبابي.

هوټلي په بیړه ولاړ شو، منډه یې کړه، خو ثارنوال تر لمنې ونیو، سړی پړمخې ولوید، سر یې پر یوې څوکۍ ولګید او له تندي یې وینه روانه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

* * *

څارنوال (ب) په خشکه وویل:
-اقرار وکه، تا هغه هلک ته لاس وراچولی و.
هوټلي سرې لاړې تو کړې، څارنوال ته یې وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
-نه، ما هیڅ نه دي کړي.
څارنوال تر ګرین ونیو، ورو یې وویل:
-تا زه نه یم پیژندلی، ما د ډېرو مجرمینو ژبه خلاصه کړېده، ته به اقرار کوې، ضرور.
هوټلي څه ونه ویل.
څارنوال ولاړ شو، د بند په سړه او نمجنه کوټه کې یې څو ګامه واخیستل، ودرېد، سړي ته یې وکتل، په کاوړ یې وویل:
-ته د بخښلو نه یې، تا جرم کړی، یو نه بخښونکی جرم، ته د لوند سپي غوندې د کرکې وړ یې، پوهېږې، ته به پانسي شې.
هوټلي ولړزید. سړه سا یې واخیسته، ورو یې ویل:
-راځه، یوه معامله سره وکړو.
څارنوال په حیرانۍ ورته وکتل.
د هوټلي شونډې وخوځېدې:
-زه یې پانسی، ته به کومه ګټه وکړې؟
څارنوال وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد مقصد خبره کوه !
ـګوره، د هلک دوسیه تړل شوېده، ټول په دې قانع دي چې هغه یخنۍ وژلی، ته دوه لکه اوغانۍ واخله او ما خوشې که.
د ځارنوال سترګې رډې راوختې، ټیټ شو، هوټلي یې تر ګرېوان ونیو، په خشکه یې وویل:
ـته ماته رشوت راکوې؟
هوټلي وارخطا شو.
ځارنوال یوه شېبه غلی و، بیا یې شاوخوا وکتل، د بند د کوټې ور پورې و، وروسته یې هو ټلي ته مخ ور واړاوه، دهغه غوږ ته یې خوله ورنږدې کړه، ورو یې وویل:
ـزه دومره احمق نه یم، پوره پنځه لکه !

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

د دلوې د میاشتې لومړی مازدیګر و چې اسمان سپینو وربځو ونیو، واوره پیل شوه او په لنډ وخت کې یې یوه لویشت پوټې سپین کړ. وریدا اوږده شوه. یوه ورځ، دوه ورځې، درې ورځې... تر دې دمه کلیوال ورته خوشاله وو، واوره یې کاریزونو ته سره زر ګڼله، خو وروسته د بامونو پاکولو ستړي کړل، خلق یې تنګ شو او چې په څلورمه او پنځمه ورځ یې هم لمر ونه لید، خدای (ج) ته یې د اورښت د دریدو خواستونه شروع کړل.

واوره ډېره اوریدله، ما په خپله متر ورسره ونیو، نوي سانتیوو ته رسیدله، څوک د باندې نه شو وتلی، ګشت وګام نه کېده، ان د نږدې کلیو لارې هم بندې وې، نه پوله ښکاریدله او نه هم پټی، ټوله سیمه یو لاس، تکه سپینه وه. ځکه به نو د جومات تر څنګ اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه او د تاوخانې په تاوده ځای به ځای نه کیده.

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ماشومان به هم په دې خونه کې سره راټول وو، په جيبونو کې به يې له پرتو مردکيو ټکا ايسته او کله کله به يې له لويانو په پټه جفت او تاق کاوه.
په کليوالو کې يو پردی سړی هم ښکاريده، دی يو ژېړ مازديګر کلي ته راغی، شل د ېرش افغانۍ يې ټولې کړې، په جومات کې يې شپه شوه او کله چې سهار وختي د باندي ووت، واوره په شدت سره اورېدله.
بوډا د ناچارۍ له مخې په جومات کې پاتې شو، کليوالو به ډوډۍ ورته راوړله، دی ډير نه غږيده، غلی سړی و، چورتونه به يې وهل، خو کله کله چې به د واورې بڅرکي غټ شول، د ده سترګې به وځلېدې، په څېره کې به يې خوشالي راټوله شوه او له خړو شونډو به يې څو ځله د (شکر) کلمه راووته. په پېل کې به د بوډا دا شکرونه په غوږونو ښه لګېدل، خو وروسته يې کليوالو ته دومره خوند نه ورکاوه او ځينو شوخو ځوانانو به لا ټوکې پسې کولې.
دوئ به په ټيټ غږ ويل " بوډا ته خدای ورکړه، په توده تاوخانه پروت دی، مفته ډوډۍ ور رسيږي، نو واورې ته به ولې نه وي خوشاله. " بل به په ملنډو ورغبرګه کړه: "څه يې کوې ! ځمکې به يې ډېرې وي ".. ماشومانو هم "د واورې سړی " نوم پرې کېښود.دوئ به بوډا ته اشاره کوله، له نوي نوم نه به يې خوند اخيست او پټ پټ به يې خندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

په پنځم سهار واوره ودرېده، کليوال بامونو ته وروختل او د درېيم ځل لپاره يې واوره واچوله، خو کله چې سترې ستومانه جومات ته راغلل، اوربښت بيا پېل وکړ. بوډا تاويدونکوسپينو بڅرکو ته وکتل، په خوند يې وويل:

ـمه کوه ! مه کوه چې اووري !

دې خبرې ځينو سترو کليوالو ته خوند ور نه کړ، يو ځوان بې حوصلې شو او په خشکه يې وويل:

ـ کاکا ! څه دې پکې ليدلي دي، کرار پروت يې، دا ځل به دې يوه بام ته ور وخېژوم، بيا به دا خبره ونه کړې.

يوه بل په ملنډو ورغبرګ کړ:

ـ څه يې کوې ، ځمکې به يې ډېرې وي، د وچکالۍ غم ورسره دی.

په دې خبره څو ځوانانو وخندل.

بوډا يوه شېبه غلی و، مايې سترګو ته وکتل، اوښکې پکې رغړېدلې، وروسته يې يوې ترخې خندا شونډې سره وبړې کړې ، ورو يې وويل:

ـبچيانو ! زه نه ځمکه لرم، نه کور او نه هم کوم خپل پردی. اوياوو کلونو ته رسيدلی يم، ځکه نو د واورو د اچولو تمه هم مه را ته کوئ، وچکالۍ ته هم دومره زړه نه خورم،خدای مهربانه دی، له لوږې به نه مرو ،خو زه دا سپين بڅرکي د بل څه لپاره غواړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

بوډا غلی شو، کليوالو ته يې وکتل،هغوئ حيرانې سترګې ورته نيولې وې، بيرته يې سر وځړيد ، يوه سړه ساه يې وابسته، په خوابدي غږ يې وويل:

ـ تېر ژمی واوره کمه اووربېده، يوائې يوه مياشت پرته وه، خو بيا هم ښه و، د کليو لارې بندې وې، تګ راتګ نه کېده، پښه يې نيوله، د موټرو، موټرسايکلو او ټانکونو سينې يې راګرځولې، کراره کراري وه، خو کله چې واوره ولاړه او لارې تورې شوې، ګولۍ اووريدې، زما ځوان زوی يې را وويشت او وينو يې د ديوال سيوري ته پرته واوره سره کړه. د واورې اوريدو ته مه خپه کيږئ، دعا وکړئ چې ډېره ووريږي، هومره چې لارې د ډېر وخت لپاره بندې کړي، ژر ويلي نه شي او څو ورځې د وينو د توېدلو مخه ونيسي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خير کار

د ورځپاڼې مدير راته وويل:
_د دفتر بوديجه کمه ده، غواړو چې څو تنه اضافه بست کړو، خو ته وروستی چانس لرې، دا يو امتحان وګڼه، که دې زموږ په خوښه مرکه راوړه، کار ته دوام ورکولای شې.
چرت مې خټه شو، فکر په مخه کړم، په ښار کې مې د مرکې لپاره وړ څوک و نه موند، خپلې کوټې ته لاړم، يوه ملګري ته مې تليفون وکړ، ده يو داسې ځای راوښود چې شتمن خلک ډېر پکې پيداکېدل. ما هم بکس وتاړه، سهار وختې په موټر کې کېناستم او ماسپښين قضا ټاکلي ځای ته ورسېدم.
په يوه مساپرخانه کې مې کوټه ونيوله، بېرته لاندې راکوز شوم، د ولسوالۍ په بازار کې وګرځېدم، خړ دوکانونه وو او خلک کم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ښکارېدل، څنګ ته یو لنډکروزر موټر ولاړ و، ور وګرځېدم، موټروان غټه لونګۍ تړلې وه، نېغ په نېغه مې وپوښتل:

ـ داسې څوک مې په کار دی چې د خیر یو کار یې کړی وي.

سړي په حیرانۍ راته وکتل، ورو یې وویل:

ـ سپین وغږېږه، مطلب دې څه دی؟

ـ مانا داچې یا یې کوم پل جوړ کړی وي، یا یې کوم مکتب یا هم کلینیک ته ځمکه ورکړې وي، یا یې د خلکو لپاره د پاکو اوبو غم خوړلی وي او یا یې کوم بل داسې کار کړی وي چې عامو خلکو ته یې ګټه رسېدلې وي.

سړی یوه شېبه فکر په مخه کړ، بیا یې د یوه کلي نوم واخیست، ویې ویل چې هلته یوې موسسې یو مکتب جوړ کړیدی.

په خبره کې ورولویدم:

ـ موسسې پرېږده، عامو خلکو څه کړیدي؟

نېغ یې راته وکتل، تندی یې تریو شو او په خشکه یې وویل:

ـ لیونی خو به نه یې؟

خوله مې خبرو ته جوړوله چې موټر حرکت وکړ.

یوه شېبه و درېدم، بیا د خوراکي موادو د خرڅولو یوه دوکان ته ور ننوتم، دوکاندار پیسې شمیرلې، له سلام وروسته مې خپله کېسه ورته تېره کړه، برګ یې راته وکتل او ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـحکومت څه بلا وهلې چې په خلکو يې جوړوي، څه بابا له کاره مې مه باسه.
نا امېده مسافرخانې ته راستون شوم.
يوه شپه مې پخپله کوټه کې سر ولګاوه، د ماښام له لمانځه وروسته ډوډۍ ته ورکښته شوم، په هوټل کې ګڼه ګوڼه وه، خلک د يوه شل، دېرش متره غوړ او خيرن دسترخوان دواړو خواوو ته ناست وو، چا ډوډۍ خوړه، چا د کباب فرمايش ورکاوه او ځينو نورو قابلي پلو غوښت. يواځې څلورو سپين ږيرو ته د ښوروا کاسې ايښې وې، دوئ خوشاله ښکارېدل، د خوراک په وخت يې خبرې سره کولې او له غږېدا څخه يې پوه شوم چې حج ته روان دي.
زه هم دوئ ته نږدې په يوه خالي ځای کې کېناستم، وريجې مې راوغوښتې، د ډوډۍ له خوړلو وروسته سپين ږيرو ته ورنږدې شوم، د طبعي خلک راته وا يسېدل، و مې ويل:
ـزه په داسې چا پسې ګرځم چې دخير يو کار يې کړی وي.
يوه وويل:
ـڅه يې کوې؟
ـغواړم چې د اخبار لپاره مرکه ورسره وکړم، د دفتر مشر شرط راته اېښی، که مې داسې څوک ومونده خپل کار ته دوام ورکولای شم، که نه شړي مې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

د خندا غږ پورته شو ، څلورو وارو ښه شېبه و خندل، وروسته يوه له نصوارو پړه ډکه خوله وويل:

ـ بېکاره دې بولم.

يوه بل له خپلې خولې ساختګي غاښونه راو ايستل، د څادر پيڅکه يې پرې تېره کړه، بېرته يې د وريو پر سر کېښودل، ورو يې وويل:

ـ هسې ځان مه پازابوه، که زما منې، لاړ شه او په کوم بل کار پسې وګرځه.

مخ مې ور واړاوه:

ـ خو ما اورېدلي چې په دې ځای کې ډېر آباد خلک اوسي، زياتره يې په بهر کې دي او ښه عايد لري.

ـ ته سم وايې، زما خپله درې زامن په خارج کې دي، د الله فضل دی،کار يې جوړ دی، دوکانونه لري، خو هرڅه چې وي، پخپله يې پيداکړيدي، زحمت يې ايستلی، خلک په بلا وهې، څه يې کوې؟ هه !

زه غلی شوم، دوئ يوه شېبه د حج د ثوابونو په اړه خبرې وکړې، وروسته لمانځه ته روا ن شول.

خواشينی وم، تمه مې ختلې وه، خپل کار مې له لاسه وتلی راته ښکارېده، خو وروسته مې يو سړی تر څنګ کېناست، له رنګه تور و ، په غاښونو کې يې خلی واهه، ورو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ـما ستاسو خبرې واورېدې، زه خپله ددې ځای یم، خو د سورلیو موټر لرم، ډېر وطنونه مې لیدلې دي، داسې سړی دلته نه شې موندلی.
په حیرانۍ مې وپوښتل:
ـولې ! په ټوله سیمه کې داسې څوک نشته چې نورو ته یې خیر ور رسیدلی وي؟ دلته خو پیسه داره خلک ډېر دي.
سړي هوټلي ته ورغږ کړل ! ماته یې وکتل، ورو یې وویل:
ـچای درته راوغواړم؟
ـهو
ـشین که تور؟
ـفرق یې نشته
هوټلي ته یې مخ ور واړاوه، چیغه یې کړه !
ـدوې شنې
وروسته یې راته وکتل، ورو یې وویل:
ـپه دې خبرو پسې مه ګرځه، ما درته وویل، که په ټول ولایت کې وګرځې داسې څوک به ونه مومې.
سړی غلی شو، د سدرۍ (واسکټ) جېب ته یې لاس کړ، سګرټ یې راو ایستل، قوطی یې راته ونیو او ویې ویل:
ـسګرټ؟
د سر په اشاره مې پوه کړ چې نه یې څکوم.

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ده یوه سګرېټ ته د اورلګیت دانه ونیوله، له خولې یې سپین لوګی ووت او ویې ویل:

ـ پښتانه چې شتمن شي دوه کاره کوي، دوهم واده او بدي، یوه بله به درته وکم، هر یو یې دوه درې موټره لري، نور خیر یې ونه رسید، خو کلیو ته غزیدلي ټول سړکونه یې خراب کړل.

خواشیني مې نوره هم ډیره شوه، فکر په مخه کړم، د سړي په غږ مې جټکه وخوړه، ویې ویل:

ـ په یاد مې شو، تېر منی مې یوه ځای ته مسافر یوړل، په یوه کور کې مې شپه شوه، د کور خاوند د خپل یوه کلیوال صفت راته کاوه، ویل یې چې د خیر سړی دی، د ثواب لپاره یې یوه ژوره ځاه کیندلې، ټول کلیوال اوبه ورنه وړي.

په زړه کې مې خوشالي راټوله شوه.

موټروان وویل:

ـ خو ځای یې لیرې دی، بل ولایت ته به پسې ځې، شپږ ساعته مزل غواړي.

په بیړه مې وویل:

ـ پروا نه کوي، ته یې ادرس راکه.

ادرس مې ولیکه، له سړي مې مننه وکړه او خپلې کوټې ته لاړم.

د شپې تر ناوخته ویښ وم، د خوشالۍ له لاسه خوب نه راته او ځان مې بېرته په دفتر کې لید.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

سهار وختي د موټرو اډې ته لاړم، ټوله ورځ مو په سترو لارو مزل وکړ او غرمه د ولایت په مرکز کې له موټره کښته شوم. تر کلي مې دربست موټر ونیو، کله چې ټاکلي ځای ته ورسیدم، د کلي نیمایي اوسیدونکو د څښاک د اوبو د نه درلودلو له امله کډه کړې وه.
حیران شوم، په پوښتنه مې ژوره څاه وموندله،خو د واټرپمپ کوټې ته غټ کولپ ور لویدلی و. چا راته وویل چې په دې کلي کې ټول خپل سره پراته دي، درې میاشتې مخکې د څاه خاوند له خپلو تربرونو سره په یوه کوچینۍ خبره وخوړل، له هماغه راهیسې یې ماشین ته کلپ وراچولی او هیچاته اوبه نه ورکوي.
حیران وم چې څه وکړم، خواشینی وم، سترګې مې ډکې ډکې کیدې، خو نه پوهیدم چې دا خپګان مې د خپلو خلکو او وطن د بدبختۍ له لاسه و، که مې خپل کار په خطر کې لید.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېله

اووه کلنې نجلۍ کېلو ته وکتل، له خونده ډکې ورته ښکاره شوې، خپل نیکه ته یې سترګې ور واړولې، هغه د کراچۍ (ریړۍ) پر یوه څنډه ناست و، پښې یې ځړېدلې وې او خپلو پلاستیکي شکېدلو چوټو (څپلیو) ته یې کتل. نجلۍ ورو یوې کېلې ته لاس ور وغځاوه، خو په خیرنو ګوتو یې یوه نرۍ لښته ولګېده او په بیړه یې لاس ور ټول کړ.

بوډا چیغه کړه !

_مه ! ! !

نجلۍ مخ واړاوه، ګڼې ګوڼې ته یې وکتل، خلک یوې او بلې خوا ته روان وو، یوه ماشوم آیسکریم ته ژبه را ایستلې وه او په خوند یې څاټه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

بیا یې ترڅنګ یوې بلې کراچۍ ته وکتل، له کېلو ډکه وه او د یوې غټې کېلې پر یوه تور ځای یوه بمبره (غومبسه) ښکارېدله. نجلۍ له ځان سره وویل:

ــ کاشکې چې بمبره وای!

دا وخت یې د خپل نیکه غږ واورید:

ــ ګوره بچو! دا کېلې د خرځلاو لپاره دي، که یې په خپله وخورو، په تاوان کې به روان یو.

نجلۍ بوډا ته وکتل، مخ یې له ننوتو ګونځو ډک و، سترګو یې چخړي را ایستلې وې او په زنه پوري یې څو تاره سپین وېښته ځړېدل.

نجلۍ په خوابدي غږ وویل:

ــ وږې یم!

بوډا یو سوړ اسویلی ویست، خوله یې خبرو ته جوړوله چې ترڅنګ یې یو کړنګ شو. د تلې (ترازو) یوه پله لنډه را تاوه شوه، څو ځله په خپل ځان راوګرځیده او د سړک څنډې ته په یوه خوسا ډنډ کې ړنګه شوه. بوډا په بیړه خپلې پښې پر ځمکه ولګولې، په ټول قوت یې کراچۍ ټېله کړه، څنګ ته شو او پیاده رو ته نږدې یې کراچۍ ودروله. نجلۍ هم په لاس کې نیولې څپلۍ ببرته په پښو کړې، یوه ترافیک ته یې اشاره وکړه، نیکه ته یې وکتل او په سترې غږ یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ـ ده ولي په خلکو پسې لښته را اخیستې ده؟
د بوډا خړې شونډې وخوځیدې:
ـ ځکه چې کراچیو د موټرو لاره بنده کړېده.
ـ نو خلک ولې وهي، هاغه هلک وینې ! ژاړي، تله یې په اوبو کې پرته ده.
بوډا غلی و.
نجلۍ کېلو ته وکتل، په کوچنیو او مړاوو کېلو کې یې تر ټولو غټه کېله په نښه کړه، نیکه ته یې وکتل او په خواره خوله یې وویل:
ـ یوه کېله را واخلم !
بوډا غلی و.
نجلۍ څه ونه ویل، خو شېبه وروسته یې د نیکه پوست غږ واورید:
ـ قول ده، که مې دوه درجنه خرڅې کړې، یوه یې ستا.
نجلۍ کیڼ لور ته وکتل، نورو میوو پلورونکو چیغې وهلې او په لوړ غږ یې روان خلک د میوو اخیستلو ته وربلل.
نجلۍ خپل نیکه ته وکتل او ورو یې وویل:
ـ ته ولې چیغې نه وهې !
بوډا چیغه کړه !
ـ کېلې واخلئ، کېلې ! ارزانه شوې، درجن په څلو ښنت اوغانۍ !
دا وخت ټوخي واخیست او غلی شو.
نجلۍ وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـڅلوېښت اوغانۍ د برې روپۍ دې؟
بوډا هغې ته وکتل:
ـهو، بچو! د پنځو ډوډيو بيه ده.
ـنو دا کېلې به په دومرو ډېرو روپو خرڅې شي؟
بوډا يوه فاتحانه موسکا وکړه، يوې او بلې خوا ته يې وکتل، په ټيټ غږ يې وويل:
ـاصلې بيه يې ديرش اوغانۍ ده، که درجن پنځه ويشت راته جوړې کړي، بيا هم په ګټه کې يو، خو ګوره بچو! دا تجارت دی، بيه به ورو ورو را ټيټوو.
داوخت يو تنکی ځوان د کراچۍ ترځنک ودرېد. د نجلۍ سترګې وځلېدې، ځوان د کېلو بيه وپوښتله، بوډا په بيړه وويل:
ـڅلوېښت اوغانۍ.
ځوان روان شو.
بوډا پسې ناره کړه!
ـپنځه دېرش! راشه! دېرش. خو ځوان يوې بلې کراچۍ ته ودريد او شېبه وروسته يې پلاستيکي کڅوړه له کېلو ډکه کړه.
د نجلۍ په تندي کې يوه نرۍ ګونځه پيدا شوه. د کېلو پلورونکي ته يې په کرکه وکتل. هغه پيسې شميرلې او تندی يې ورين ښکارېده.
نجلۍ يو غږ واوريد:
ـدرجن په څو دی؟

www.saharonline.net سهار آنلاين ټکی نيټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

مخکې تر دې چې بوډا خوله خبرو ته جوړه کړي، نجلۍ په بیړه وویل:
ـ پنځه ویشت.
بوډا هغې ته وکتل، په سترګو کې یې غوسه ښکاریدله، خو په خوله یې څه را نه وړل.
سړي د یوې پلاستیکي کڅوړې غوښتنه وکړه.
بوډا د خواست په ژبه وویل:
ـ لویه که وړه؟
ـ چې دوه درجنه پکې ځای شي.
د نجلۍ سترګې وځلیدې، په بیړه یې کېلو ته وکتل، مخکې په ننبه کړې کېله یې ور واخیسته، بوډا څه و نه ویل، سړی د کېلو په شمیرلو بوخت و چې یوه په عمر پخه ښځه یې تر څنګ ودریده.
هغې په غوسه وویل:
ـ څه کوې ! دا هم کیلې دي ! میلمنو ته مې شرموې که څه !
سړي کیلې په خپل ځای کېښودې او له ښځې سره یو ځای روان شو.
بوډا نجلۍ ته وکتل، د هغې خوله ډکه وه، سترګې یې نه رپیدې او په وېره یې خپل نیکه ته کتل.
بوډا یوه شېبه غلی و، بیا یې شونډې یوې خوږې موسکا سره وېړې کړې او په مینه یې د نجلۍ پر خړو او خیرنو ویښتو لاس تېر کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

اوسپنه

موټر ودرېد ، مساپر کښته شول، تر بس را تاو شوم، موټروان پنچر ټایر ته کتل.
شاوخوا مې سترګې وغړولې، سپېره دښته وه، شمال لور ته خړ غرونه پراته وو، په لمنو کې يې خام کورونه خوځېدل، حرکت يې درلود او داسې ښکارېدل لکه په هوا کې چې ولاړ وي.
ګرمي ډيره وه، له ځمکې تاو پورته کېده او سړک ته نږدې سپاندې په دوړو سپېرې وې.
شل- يو نيم شل ګامه ليرې، د سړک د تورې ليکې پر غاړه درې خړې کوټې ولاړې وې، څو مساپر هغې خواته روان وو، زه هم ورسره ملګری شوم، په دې خړو کوټو کې خوراکي مواد خرڅېدل، يوه دوکان ته ور ننوتم، يو بوتل اوبه مې واخيستې، هوا دپه وه، ببرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سرې

د باندې ووتم، د ماشومانو خنداوې مې واورېدې، تر دوکان راتاو شوم، دوه واړه ماشومان د دېوال سیوري ته ناست ول، دوئ هندوانه خوړه او تر څنګ يې په ډېران کې يوې تورې خرې خوله وهله..ماشومانو ته مې وکتل، يو هلک و او بله هم نجلۍ، دواړه خيرن وو، څپولي ويښته يې درلودل او په سپېرو څېرو کې يې تر خولو را تاو شوې لنډې ليکې ښکارېدلې.

دواړو په خپلو تېرو نوکانو هندوانه جلا کوله، کله چې به يې لاسونه خولو ته کړل، له خيرنو ګوتو به يې سرې اوبه وڅڅيدې. وروسته يې په هندوانه جنګ شو، هلک د نجلۍ څنګ ته لاس ور واچاوه، هغې چيغه کړه، پر ځمکه يې ګوتې وتپولې، يوه وړه تيږه په ګوتو ورغله، هلک د هغې څنې پرېښودې، سر يې ټيټ کړ او تيږه زما پر ورانه ولګېده.

دواړه غلي شول.

ومې ويل:

ـولې جنګ کوئ؟

سرونه يې وځړېدل، يوه شېبه غلي ول، وروسته بېرته د هندوانې په خوړلو بوخت شول.

خرې ته مې وکتل، له ځولې تېرې او سپنې راوتلې وې.

د هلک له کاوړه ډک غږ مې واورېد !

ـسو که سو که يې خوره !

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

سترګې مې ورواړولې، نجلۍ ته یې برګ برګ کتل. ..له هلک نه مې وپوښتل:

ـدا دې څه ده؟

پرته له دې چې راته وګوري، شونډې یې وخوځېدې:

ـخور

ـنو بیا یې ولې وهې؟

کوم ځواب مې وانه ورېد.

و مې ویل:

ـچېرته اوسی؟

نجلۍ د غره لمنو ته اشاره وکړه.

ومې پوښتل:

ـنو دلته څه کوئ؟

نجلۍ خرې ته وکتل، په وړه ژبه یې وویل:

ـاوسپنې مو راوړي، خرڅوو یې.

خرې ته ورنږدې شوم، ځولۍ د مرمیو له پوچکو، تېرو چرو او د چاودلو راکټونو له کړو وړو اوسپنو ډکه وه.

ومې ویل:

ـدا مو له کومه کړې؟

دواړو یوبل ته وکتل، هلک وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ـڅو ورځې مخکې د حسن خېلو په کلي کې جنګ و، دا مو له هغه ځایه راټولې کړې.

نجلۍ په خبره کې ورولویده:

ـدرواغ مه وایه! دا خو مو د ابو له کلا راوړې.

ومې ویل:

ـله هرځایه چې وي، خو د دارنګه اوسپنو ټولول خطرناکه دي، کیدای شي کوم ماین یا روغه مرمۍ پکې وي.

دواړه یوبل ته موسک شول، د هلک شونډې وخوځیدې:

ـمور یې پېژنو، دا ډېر وخت کیږي چې دا کار کوو.

په حیرانۍ مې وپوښتل:

ـډېر وخت!

هلک د غره په لمنو کې پرتو کلیو ته اشاره وکړه، په خوند یې وویل:

ـهلته هر وخت جنګونه وي، طیارې راځي، بمبار کوي، ټول کلي له اوسپنو ډک دي، که سل خرې ورنه بار کړې ام نه خلاصیږي.

یو ځل مې بیا اوسپنو ته وکتل، یوه تېره چړه په وچو وینو سره وه، په حیرانۍ مې وویل:

ـدا مو له کومه کړه؟

د هلک غږ مې واورېد:

ـد یوه پسه په ورانه کې بنده وه.

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ په خشکه وویل:

ـ دروغ وايي !د یوې ښځې له نسه یې راوابسته، هغه مړه وه.

بدن مې زیږ شو ، یو دروند غږ مې واورېد ، دوه ټیټې هلیکوپټرې مو پر سر تېرې شوې، ماشومانو په ځیر ځیر پسې کتل، هلیکوپټرې د غره خواته ګړندۍ روانې وې، موټروان هارنونه وهل.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږد فکر

حیران شوم. زما ملګري دوهمه کوژده کړې وه. کله چې مې له دوو کلونو وروسته دهغه دکور د دروازې ځنځیر وشرنګاوه، ده کلکه غېږ راکړه. بیا یې لاس نیولی کور ته بوتلم. پر یوه پلاستیکي فرش تېر شوم. پر زړه توشکه کېناستم او ملګری مې له کوټې ووت. خو شېبه وروسته څلور ماشومان له څو مچانو سره یوځای کوټې ته راننوتل. دوئ په ونه کې دومره توپیر نه سره درلود. له رنګه هم سره ورته وو. ټول خوار، ډنګر او خیرن ښکارېدل. دیوه پزه بهېدلې وه. دوهم پرتوګ نه و اغوستی. د دریم غاړه او غوږونه له سرو دانو ډک وو او دڅلورم په غاړه هم څو پېیلي ژېړ پیاز را ځړېدل.

دوئ ټول زما تر څنګ کېناستل. لومړی یو څه ارامه وو، خو وروسته یې خوځیدا ډېره شوه. بیا پر ما راټول شول. یوه مې لاسي

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بکس ته لاس ور وغځاوه. بل مې دکورتۍ په جېب را اخته شو او نورو دوو هم هڅه کوله چې ګړی رانه خلاصه کړي.
ما خپل جېبونه سره راټول کړل. څو ځله مې کوچني کوچني لاسونه پورې وهل او بیا مې تندی ورته تریو کړ، خو ددوئ تمه نه رانه خته.
زړه مې په تنګ و ، بیا مې خپل جېبونه ولټول. څو د نخود دانې مې ومونديلې. کله چې مې له جېب نه لاس را ویست، لاس ته مې په هوا کې لاسونه را ولوېدل.
چاره نه وه. نخود مې په غولي تیت کړل، دوئ هم په بیړه حمله پرې وکړه. یو په څو دانو ورپرېوت. بل تر خیرنو څنګو ونیو. او دوو نورو هم په بیړه بیړه لیرې لویدلې دانې خپلو خولو ته اچولې.
په کوټه کې یو شور و. چا ژړل.. چا دبل پر مخ نوکراغې لګولې او بل هم هڅه کوله چې ډېرې دانې تر خپل ټټر لاندې کړي.
دې ننداریې ډېر وخت دوام ونه کړ. کله چې زما ملګری په وره کې ښکاره شو ، دهغه یوې چیغې ماشومان غلي کړل:
ـ ووځئ دسوډر زامنو !
ماشومانو منډه کړه او له کوټې ووتل. ملګري مې زما ترمخ یوه توره چابجوشه کېښوده. د پیالو د ډکولو پر مهال یې په خندا وویل:
ـ باد له ډېره وخته !
ما وخندل:

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ځنګه يې کيې؟ ښارې ژوند دی. مصروفيتونه ډېر دي. اوس مې هم ترور ناروغه ده. باد له دوو کلونو دهغې د پوښتنې لپاره کلي ته راغلم.
په خبره کې راولوېد:
ـ او فکر دې وکړ چې راځه، له زاړه ياره دې هم يو احوال واخله.
و مې خندل:
ـ همداسې ده.
يوه شېبه غلی وم، خو بيا مې په خندا وويل:
ـ وه هلکه! دوهم واده ته دې څنګه زړه ښه کړ؟
ده يو سوړ اسويلی ويست:
ـ څه يې کيې، مجبوري ده، که نه اوس مې هم ځمکه ورته وپلورله.
حيران شوم:
ـ څه مجبوري؟
په خواشينۍ يې وويل:
ـ کډه مې ناروغه ده، نور ماشومان نه شي راوړلی.
خوله مې وازه پاتې شوه:
ـ څه کيې ظالمه! په پنځو کلونو کې خدای څلور ماشومان درکړل. نور څه غواړې؟!
ده وخندل. ژېړ غاښونه يې ښکاره شول او خړې شونډې يې وخوځيدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـزوروره ! خدای دې د سړو کمی نه راولي.
ومې ویل:
ـولې؟ همدا څلور زامن دې بس نه دي؟ دوئ سم وروزه، مکتب وربانديې ووایه او د کار خلک ورنه جوړ که.
خندا یې زور ونیو:
ـته هم اجبې خبرې کوي. په تربرونو کې له سړو پرته ژوند نه شي کیدای. څلور تنه به نو څه وکړي؟
حیرانتیا مې لاپسې ډېره شوه. ده له چایو یو غوړپ وکړ او زیاته یې کړه:
ـډېر جنجالونه مې تر مخ پراته دي.
په حیرانتیا مې وپوښتل:
ـڅه جنجالونه؟ اوس خو دادی ارام ژوند لرې او بیا د جنجالونو یې له ډېر اولاد سره څه؟ ډېر ماشومان خو لا ډېر جنجالونه لري.
داځل یې په زوره وخندل. په اوږه یې لاس راکېښود او هماغسې یې په خندا کې وویل:
ـای ساده ګله ! دعا کوه چې خدای نور زامن راکړي، ډېرې دعوې مې مخې ته پرتې دي.
یوه شېبه غلی شو. پټکی یې له سره لیرې کړ. په خپلو تورو څڼو کې یې ګوتې تېرې کړې او په جدي لهجه یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ که خدای کول، لومړی به د حاجي بازو ملا ورماتوم. دی په خپلو چخړنو زامنو ډېر غره دی. بیا به دکلي میراو دکاریزه په اوبو کې منډم، ډېره ژبه وهي. وروسته به له ملک سره حساب کتاب کوم، ځمکه یې مفته رانه واخیسته او بیا به ټول کلي ته وایم چې اوس مو نو لاس خلاص او توره مو تېره.

ملګري مې له وروستۍ خبرې سره په ملا یو دروند سوک راکړ او په خندا یې وویل:

ـ تل اوږد فکر وهه ! چې سړي مې ډیر وي، بیا به کوم د نر زوی زما مخې ته ودریږي؟ هه ! !

پای

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

قاتل

((يو قاتل په اعدام محکوم شو !))
دا عنوان د ورځپاڼې په لومړي مخ کې ليکلی و.
نوره ليکنه مې ولوسته:
((تېره مياشت يوه بېسواده کليوال د ښار مشهور ډاکټر ...پر سګرټ دانې وويشت، ډاکټر پر سر ولګېد ، ځای پر ځای يې ساه ورکړه، قاتل له مقاومته پرته پوليسو ونيو ، پرون يوې محکمې د پانسي حکم ورته واوراوه.))
ورځپاڼه مې پر مېز کېښوده، له ځان سره مې وويل:
ـآفرين ! دې ته وايي عدالت، دا وحشي بايد خپله سزا وويني !
نور مې سر پسې ونه ګرځاوه، وږی وم، کانتين ته لاړم، ديوه برګر فرمايش مې ورکړ، تيارېدا يې دوه ـ درې دقيقې وخت غوښت، ماتله شوم، ملګری مې مخامخ پر څوکۍ راته کېناست، چپس يې راوغوښتل، ورځپاڼه يې پر ميز وغوړوله، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:
دا خبر دې لوستی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

سترګې مې ورواړوولې، ګوته یې پر هماغه عنوان ایښې
وه:
((یو قاتل په اعدام محکوم شو !))
ورو مې وویل:
ـهو !عدالت باید همداسې وي !!
دی یوه شېبه غلی و، وروسته یې شونډې وخوځېدې:
ورور یې راغلی و، ویل یې چې وکالت یې په غاړه واخلم!
دوی د بلې محکمې غوښتنه کړې!
یوه هلک د اخبار په کاغذ کې تاو شوی برګر راته ونیو.
خوند یې بد نه و، خو ترشي یې ډېره پکې اچولې وه.
په ډکه خوله مې وویل:
ـنو څه ته ګورې؟
ملګري مې اوږې پورته واچولې، شونډې یې وخوځېدې:
ـنه شم کولای!
ومې خندل:
ـغوړه ګوله نه ده، که څنګه؟
ویې ویل:
ـنه! ښې پیسې راکوي، خو وخت نه لرم، درې دوسیې راته
پرتې دي!
داوخت یې ناره کړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـچپس نه شول، د غوايي غوښه شوه !
د هلک غږ مې واورېد:
ـدا دی له کړايي مې راويستل !
ملګري مې سر وخوځاوه، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:
ـپه دې ورځو کې کومه دوسيه پرمخ وړې؟
ځواب مې ورکړ:
ـهيڅ ! بېکاره يم !
ويې ويل:
ـنو څه ته ګورې ! دا دوسيه ته واخله !
د هغه وړانديز مې خوښ شو، دقاتل دورورد مبايل شمېره مې ورنه واخيسته، برګر مې وخوړ او په بيړه پورته دفتر ته وختم.

❋ ❋ ❋

په يوه اوږد او تنګ دهلېز کې په يوه عسکر پسې روان وم، دواړو خواوو ته نمجن سميټي ديوالونه وو، سوړ بوی ترې لګېده...عسکر ښي لورته وګرځېد، په هغه پسې مې ګړندي ګامونه واخيستل... زينې ښکته شوې وې، لاندې ځوړ شوم، تپه تياره وه، د عسکري بوټونو په ټکا پسې تلم، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوې درنې دروازې د خلاصېدو غږ پورته شو، عسکر وويل:

ـدې خواته!

ور مخته شوم، يوه شېبه ودرېدم، سترګې مې له تيارې سره اشنا شوې، يوه وړه کوټه وه، کوچنۍ دريځه يې درلوده، په دريځه کې پنډ سيخونه ولاړ ول.

عسکر وويل:

ـيو پاو وخت لرې!

له کوټې ووت، دروازه پورې شوه.

کونج ته مې وکتل، يو ه سړي تر ځان پټو تاو کړی و، غولي ته يې وچې سترګې نيولې وې...

مخامخ ورته کېناستم، ورو مې وويل:

ـزه وکيل يم، ما ستا له ورور سره خبرې وکړې، هغه غواړي چې ستا پر دوسيه له سره غور وشي.

ماتله شوم، خوسړي کوم غبرګون ونه ښود، هماغسې ځړېدلی سر ناست و.

ورو مې وو يل:

ـګوره! موږ دومره وخت نه لرو! زه ستا وکيل يم، په محکمه کې بايد له تا څخه دفاع وکړم، کېدای شي چې سزا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې راکښته شي، خو اول باید په خبره پوه شم، کیسه څه وه؟تا ولې ډاکټر وواژه؟

نېغ یې راته وکتل..پوخ ځوان و، سترګې یې پړسېدلې ښکارېدلې، ګڼه توره ږیره یې درلوده، لونګۍ یې تړلې وه.

ورو یې وویل:

_څه ګټه به وکي؟ما...

په خبره کې ورولوېدم:

_دا قانون دی، ته د دوهمې او درېمې محکمې غوښتنه کولای شې، زه به هڅه وکړم چې د اعدام سزا دې په قید واوړي، پنځلس کاله، شل کاله، فرق نه کوي، ژوندی خو به یې!

ویې خندل، خو خندا یې ډېره ترخه وه.

حوصله مې سرته راغله، په کاوړ مې وویل:

_تا ولې د ښار مشهور ډاکتر وواژه؟

خندا یې زور ونیو، ښه شېبه یې وخندل، ما په حیرانۍ ورته کتل، سړی د اعصابو له خوا سم نه شو راته ښکاره، خو وروسته یو دم غلی شو، ورو یې وویل:

_هغه قاتل و!

په حیرانۍ مې ورته وکتل، ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته څه وايې؟! هغه د ښار مشهور ډاکټر و، ښه نوم يې درلود، په عزت ياديده!

يوه شيبه يې راته وکتل، وروسته يې يودم وخندل، په ملنډو يې وويل:

ـ ځه وکيل صيب! ځه! زما غم مه کوه! نه مې يې په کار!

دې سپکاوي خوند رانه کړ، په غوسه مې وويل:

ـ زه له ډېرو مجرمينو سره غږېدلی يم، خو ته په ټولوکې ناپوه يې، په خپل خير نه پوهېږې!

له دې سره ولاړ شوم، خو سړي د پطلانه تر پايڅې ونيولم، ورو يې وويل:

ـ کېنه! دومره تيزي مه کوه!

کېناستم.

سړی يوه شېبه غلی و، وروسته يې وويل:

ـ زه دهقان سړی يم، په چا مې کار نه درلود، يوه ګوله وچه، لنده رارسيده، قناعت مې کاوه، له خپل ژوند ه راضي وم.

دوه مياشتې مخکې مې د ژنې زوی په ګېډه درد شو، اول يې درد کم و، دومره سر مو پسې ونه ګرځاوه، خو وروسته يې له درده ټوپکې شروع کړې، مور يې باديان ورته وټکول، ، توده خښته يې پر نامه ورکېښوده، د کلي له ملا يې تاويز ورته راوړ، خو ګټه يې ونه کړه، هلک لټ په لټه

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښت، ټوله شپه ترې راګرځېدو، مور يې ژړل، تر سهاره ويښ وو.
په سپېده چاود کې مو ګاونډيان خبر کړل، له بل کلي يې موټر راووست، هلک مو د ولسوالۍ بازار ته ورساوه، هلته يواځې يو ډاکتر و، د غاښونو ډاکتر، ويل يې چې د اپنډيسي علايم لري، بايد ژر تر ژره ښار ته ورسول شي.
له هماغه موټر سره مې خبره خلاصه کړه، پاخه سړک ته وختو، پوره يو ساعت مو مزل وکړ، لمر نوی راختلی و چې ښار ته راورسيدو، يه يوه درملتون کې مو د يوه تکړه ډاکټر پوښته وکړه، ادرس يې راکړ، هلک مو ډاکټر ته راورساوه.
سړی غلی شو، ما ورته وکتل، د دريځې په تته سپينه رڼا کې يې سترګې له اوښکو ډکې وې... وروسته يې پزه پورته کش کړه، ورو يې وويل:
هلک مو په يوه اوږده څوکۍ څملاوه، ډاکتر يې سرته ودرېد، د هلک ګېډه يې څو ځله کېکاږله..وروسته يې د هغه له مټه وينه واخيسته، پر کوچني کاغذ يې څه وليکل، را ياده يې کړه چې وينه د معاينې له پاره لابراتوار ته يوسم !
هلته يې پوره پنځلس سوه اوغانۍ رانه يوورې، بېرته پورته وختم، ډاکتر نور ناروغان کتل، پاو وروسته نوبت

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

راورسید، کاغذ مې ورکړ، سر یې وخوځاوه، ورو یې وویل:
ـ هلک اپنډکس دی. باید ژر تر ژره عملیات شي.
بیا یې یو کاغذ راته ونیو، اوږد لیست و، ویې ویل چې دا سامان د عملیات له پاره دی،لاندې دواخانې ته ورشه!
په دواخانه کې یې یوه غټه پلاستیکي کڅوړه له ستنو، پختې، پلسترونواو... راته ډکه کړه، پاتې پیسې مې ورکړې، کله چې پورته وختم، ډاکتر بل کاغذ راته ونیو، کاغذ ته مې وکتل، په یوه ځای کې له دولسو سره درې ټکي لیکلي وو، نور پرې پوه نه شوم.
ډاکتر وویل:
ـ ته باید د عملیات له پاره دولس زره اوغانۍ تحویل کړې!
خوله مې وازه پاتې شوه، په بیړه مې خپل جېبونه ولټول، یو نیم سل اوغانۍ راسره پاتې وې.
په منډه د هلیز ته ووتم، هلک لټ په لټه اوښت، مور یې ژړل...
له مور سره راغلو دوو کلیوالو ته مې د پیسو وویل، دواړو جېبونو ته لاس کړ، یواځې دوه نیم زره اوغانۍ برابرې شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېرته ډاکتر ته ورغلم، ده یو ناروغ کوت..په خواره خوله مې وویل:
ـ ډاکتر صیب ! له مورې سره یو اځې دوه نیم زره اوغانۍ دي.
برګ یې راته وکتل
د خواست په ژبه مې وویل:
ـ خیر دی، ته عملیات شروع کړه ! زه به له کلي پیسې راوړم.
پرته له دې چې راته وګوري، ورو یې وویل:
ـ کاکا جانه ! دا شخصي کلینیک دی !
غوني مې زیږه شول، ډاکتر مې تر خرېلې زنې ونیو، هغه شاته شو، په خشکه یې وویل:
ـ ته ولې نه پوهیږې، دا شخصي روغتون دی، دلته هر څه په پیسو دي.
له دې سره یې ګړۍ ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ وخت نه لرم، که پیسې برابرولی شې، نو هلک به عملیات کړم، که نه بل ځای مې وعده ده، باید د یوه ناروغ لیدو ته ورشم !
د هلک چیغه مې واورېده..کېناستم، پښنو ته ور ولوېدم، خو هغه یو ګام څټ ته شو، لاړ، خپله سپینه چپنه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويسته، بكس ته يې لاس كړ، تر مخ يې ودرېدم، په خواره خوله مې وويل:
ـ د خداى له پاره ! درې، ځلور ساعته وروسته دې پيسې وغواړه، خو...
په خبره كې راولوېد:
ـ ته ولې نه پوهېږې ! وخت مه ضايع كوه ! لاړ شه او هلك يوه دولتي روغتون ته وسوه !
داوخت يو تيليفون ورته راغى، له سلام وروسته يې يودم وخندل، په خبرو خبرو د ورسۍ خواته روان شو.
په بيړه دهليز ته ووتم، هلك ارام پروت و، ستركې يې سپينې راختلې وې، لنډه لنډه ساه يې وهله...
د ګاونډيانو په مرسته مو تر ښېنواو لاسو ونيو، پر زينو مو كښته كړ، هلك مو د موټر په شاتنې سيټ كې پرېيست، په بيړه دواخانې ته ورغلم، د يوه نږدې دولتي روغتون ادرس يې راته وليكه، د باندې را ووتم، تر موټر ګڼ كسان راتاو ول، ورغلم، مېرمن مې پر پاخه سړک پرته وه، له خولې يې سپين ځګونه توېدل، موټر ته مې وكتل، يوه ګاونډې زما د زوى ژامه ورتړله...پر ستركو مې تياره راغله، ساه مې بنده بنده كېده، سر مې دروند و، منډه مې كړه، پر زينو وختم، ډاكتر له شيشې ځخه د باندر كتل، په تيليفون كې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې کولې، خندل يې...لړمون مې اور واخيست، د مېز پر سر يوه سګرټ دانۍ ايښې وه، لاس مې ور وغځاوه، درنه راته واېسېدله، فکر کوم چې له ډبرې جوړه وه، سګرټ دانۍ مې پورته کړه، ټول زور مې په ښي لاس کې راټول کړ، سګرټ داني د سړي پر ککرۍ ولګېده، اخ ته هم پاتې نه شو، سپينې سترګې راواوښت.

سړی غلی شو. ما ورته وکتل، له سترګو يې رڼې اوښکې روانې وې...وروسته يې سر پورته کړ، په ژړغوني غږ يې وويل:

_قتلونه مختلف دي، څوک يې برالا وژني او څو ک يې هم؟!!!

سړي يودم وژړل او خبرې يې پرې شوې.

پای

www.saharonline.net سهار آنلاين ټکی نيټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېره

ما ډېرې وېرېدلې ځيرې لېدلې دي، خو کلونه ووتل، يوه ځېره مې لاتر اوسه له ذهنه نه وځي.
دا پخوانۍ خبره ده، هغه وخت کوچنی وم، ډېر کوچينی، خو ښه مې په زړه دي، بدنۍ او چلمچي مې پورته کولای شوی، نېکه ته به ما لاسونه ور پريمينځل. نيکه هډور سړی و، نه مې هېرېږي، چنګ برېتونه يې لرل، چونډاره کوچيانی کميس به يې اغوست او سپينې ځنې به يې له وربښمينې ژېړې لونګۍ راوتلې وې.
يو ماخوستن نيکه جومات ته ډوډۍ وغوښته، دا کومه نوې خبره نه وه، ده به ميلمنو ته په جومات کې ډوډۍ ورکوله. جومات د کلاه دروازې ته نږدې تر برج لاندې و، يوه اضافه خونه يې درلوده، دې ته به يې د سنتو ځای وايه، خو په اصل کې د کليوالو د ناستې کوټه وه، دوی به ترناوخته ناست ول، د ماخستن تر لمانځه وروسته به کورونو ته تلل.
په هغه ماخوستن ما ډوډۍ وروړه، په زړه مې دي، د ښوروا يوه کاسه وه. کله چې کوټې ته ورننوتم، له نيکه سره يو ډنګر سړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناست و، له عمره پوخ ښکارېده، مونډی ږیره یې درلوده او ګولې ته به یې خوله تر اندازې زیاته خلاصوله.
دوئ تر ناوخته ناست ول، خبرې یې کولې او کله کله به یې خندل. له غرېدا پوه شوم چې سړی له لیرې راغلی او نیکه له پخوا پېژني.
دوئ تر ډېره له یوې او بلې وغرېدل، بیا د دروازې کړپ شو، تره مې له بسترې سره کوټې ته راغی، ناڅاپه د میلمه خبرې پرې شوې، ما وروکتل، څېره یې نیولې وه، په وېره یې وویل:
ـزه دلته نه شم وېدېدای.
نیکه په حیرانۍ ورته وکتل، د میلمه شونډې وخوځېدې:
ـته خو پوهېږې! زه بدې لرم.
نیکه وخندل:
ـهیڅ خبره نه ده، دلته په امن کې یې، درې شوا روزه لار دې وهلې، بیا هم وېرېږې!
د سړي تندي ګونځې پیدا کړې، په خواره خوله یې وویل:
ـد خدای له پاره! ما ته په کلاه کې ځای جوړ که، بام دې وي، غوجله دې وي، خو دلته نه شم وېدېدای.
سړی یوه شېبه غلی شو، وروسته یې نیکه ته وکتل، د خواست په ژبه یې وویل:
ـتا بدې نه ده لیدلې، که نه دا خبره دې نه کوله.
پای

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی

بوډا وویل:
ـ ته یې نه پېژنې ! د ملک تور لور ده، ما په پېغلتوب کې لېدلې وه، ښا پست یې نوم درلود ، تورپېکۍ نو مېده. پر هغې مین و.
یوې ښځې په بیړه پر خپل مخ پوړونۍ ورکش کړ، لېوني ته یې وکتل، په ډېران کې یې ګونډې وهلې وې، څپولي ږیره یې درلوده، ګرېن یې شکیدلی و او له کثافاتو یې د سیروم کڅوړې او پلاستیکي ستنې ور ټولولې.
د ښځې سترګي له اوښکو ډکې شوې، تر ډېره یې لیوني ته وکتل، بیا یې د ټکرۍ له کونجه بوډا ته سترګې ور واړولې، هغه دوه درې ګامه لیرې د یوه ځوان تر څنګ ناست و. وروسته یې په یوه تېرېدونکي سړي پسې ، چې سپینه چپنه یې اغوستې وه، چیغه کړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ډاکټر صیب ! دا زموږ د خوارانو وار به کله را رسیږي؟ ټکنده غرمه دې کړه !
سړي کوم ځواب ور نه کړ.
بوډا په لوړ غږ وویل:
ـ مرداره مو کړه !
سړي په غوسه ور ته وکتل، څه يې و نه ويل او کلينيک ته ننوت.
د بوډا تر څنګ ناست ځوان وويل:
ـ سړی دې يوه روپۍ کړ.
بوډا څه ونه ويل ، له ځمکې يې يو خلکی ور پورته کړ او په خاورو کې د ليکو پر ايستلو بوخت شو.
د ځوان شونډې و خوځېدې:
ـ ښه ځواني يې ده.
د بوډا تندی تريو شو ، په خشکه يې وويل:
ـ خود نو ! د ورځې درې څلور شله مريضان ګوري، سل اوغانۍ فيس اخلي، لمر يې نه دی لېدلی، ته زموږ غوندې کولبه پرې و کړه، بيا يې ګوره چې د پالېز ډاروونکی ورنه جوړيږي که نه؟ !
ځوان په خبره کې ور ولوېد:
ـ څه بابولاله وايې ! ليونی در يادوم، ته ورته وګوره، هډور ځوان دی.
ښځې بې اختياره له خپل غوږ څخه و ښنته ليرې کړل.

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

بوډا وويل:

ـاوس خو لکه لوټه خړ پړ ښکاري، که تا په ژمېتوب کې ليدلای وای، د ګوتې غمی و، غمی!

ځوان يوه شېبه غلی و، بيا يې د خپلي سدرۍ جيب ته لاس کړ، شنه پلاستيکي وړه کڅوړه يې راوېسته، يوه چونډۍ نصوار يې تر ژبې لاندې کړل، ورو يې وويل:

ـنومره دې څوومه ده؟

د بوډا تندي ګونځې پيدا کړې:

ـنه پوهيږم، نوم يې وليکه، خو وخت ډېر ووت.

وروسته يې دوو دريو نفرو ته اشاره وکړه، ورو يې وويل:

ـدوئ تر ما مخکې راغلي وو.

ځوان نصوار تو کړل، خاورې يې پرې واړولې، ليوني ته يې وکتل، ويې ويل:

ـته يې کيسه راته وکه!

بوډا يوه شېبه غلی شو، ښځې ړډې سترګې ورته نيولې وې، وروسته يې وويل:

ـ درته و مې ويل چې د تور ملک په لور مين و، پلار يې نه ورکوله،نجلۍ يې د بل يوه په نامه کړه، دی هم ليونی شو، بس!

ـنو مينه څوک ليونی کولای شي؟

ـنه پوهېږم، ورشه! ليونی به درته ووايي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

دا وخت د کلينيک په دروازه کې يوه تن چيغه کړه !

ــ د ملک تور لور، تورپيکۍ !

چا ځواب ور نه کړ.

سړي په لوړ غږ خپله خبره تکرار کړه !

ــ د ملک تور لور تورپيکۍ !

دا وخت يوې اووه کلنې نجلۍ د ښځې او ږو ته ځنډ ورکړ، ښځې ټکان وخوړ، په بيړه يې ورته وکتل، نجلۍ وويل:

ــ مورې ! نوم دې نه اورې ! نوبت دې دی.

پای

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اولاد

کارغه په تنګه دره کې انګازې خورې کړې:
کاغ، کاغ، کاغ...
ببرته یې وزرې ولړزېدې، په خپلو ژېړو پښویې زور وکړ، له تېرې پربښې پورته شو، لاندې یې په دره کې د ولاړو کليوالو پر سر یوه دوره وخوړه او د یوې ونې په یوه وچ ښاخ کېناست:
کاغ، کاغ، کاغ...
ولاړو خلکوسترګې ور واړولې، یوه تیږې ته لاس کړ. کارغه والوت، خو ببرته لنډه راوګرځېد اویوه هسکه یې دناستي لپاره غوره کړه. داسې ښکارېده، چې په خوړ کې یې د خوسا غوښې له بوی څخه تمه نه خته.
وروسته په ولاړو خلکو کې یوه منډه کړه، ځای په ځای ودرېد، په بیړه یې مول خلاص کړ او په دره کې دکانګو او استفراق غږ پورته شو.
خلکو یو بل ته وکتل، ټولو خپلې لونګۍ تر پزو تاو کړې وې، په سترګو کې یې له خواشینۍ سره سره، کرکه هم پرته وه
وروسته د درې په پورتني سر کې د وړو تیږو د ښوېدو غږ پورته شو، د خلکو غړې اوږدې شوې، یوه سړي منډې را وهلې... پټکی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سرې

يې په غاړه کې ول ول پروت و او سپينه ږيره يې باد يوې خواته اړولې وه.

کله چې ډلې ته ور ورسېد ، ځای پر ځای ودرېد ، بيا يې څو لړزانده ګامونه واخيستل، لوڅو پښو يې د خوړ په سپينو وړو تيږو دوينو سره ټاپونه پرېښودل.

بوډا د يوه پړمخي پراته ځوان سر ته ودرېد ، لينګي يې ولړځېدل او کله چې يې خوار ځنګنونه پر وړو تيږو ولګېدل، د شنو مچانو بنګی شو. د بوډا چاودې او نرۍ ګوتې د سړي پر اوږه ولګېدې، هغه يې ستوني ستغ را واړاوه، په ځير ځير يې ورته وکتل، د سړي تور او ګاړګوتي ويښته سپيره وو، مخ يې شين او پړسيدلی ښکارېده او لوڅې توري ستر ګې يې له ژېړو مېږيانو ډکې وې.

بوډا يوه شېبه په ځير ځير ورته وکتل. بيا پر پراته سړي ور پرېوت، د هغه مخ يې په ښکلولو ښکلولو لوند کړ او په تنګه دره کې يوه تېره کوکه تاو را تاو شوه !

_اه زويه !اه زويه ! اه.....

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه شپې

تیلیفون وشرنګېد...

پر تخت پرتې ځوانې ښځې سترګې رڼې کړې، د خوب د ګروپ په سره او تته رڼا کې یې دیوالي ساعت ته وکتل، د شپې یوه بجه وه، کوچني مېز ته ور وښویده، ګوشۍ یې پورته کړه او په خوبولي غږ یې وویل:

ــ څوک یې؟

غوږ یې و تخنېد:

ــ اه ! ګرانې، زه یم.

ښځې یو اوږد اسوېلی ویست، ورو یې وپوښتل:

ــ څنګه یې؟

ــ ښه یم، ګرانې ! ما وبخښه، پوهېدم چې ویده یې، خو څه وکم، ډېره مې یادېدې.

ښځې خبره ور پرې کړه !

ــ څه وخت راځې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مقابل لوري وويل:
ـبس ! د طيارې ټکټ مې اخيسی دی، د تجارت کارونه دي، که خدای کول، دربيمه به په کور کې يم.
ښځې يو سوړ اسويلی ويست، تندي يې ګونځې پيدا کړې، خوله يې خبرو ته جوړوله چې سړي وار ړومبی کړ:
ـاه ! ګرانې ! پوهيږې چې څومره درپسې خپه يم، اووه ورځې مې نه يې ليدلې، دا زما له پاره ډېر وخت دی، اه د زړه سره ! ژوند له تا پرته څومره تريخ دی، هو رښتيا ! نن مې د سرو زرو يوه ښکلې غاړکۍ درته واخيسته، ډېره قيمتي ده، الماس پکې کار شويدي، ستا له سپينې نرۍ غاړې سره ډېره جوړه ده، يوه بله به درته وکم، ما زموږ راتلونکي ماشوم ته نوم خوښ کړيدی، ښکلی نوم دی، خوښ به دې شي، درته يې ووايم !
ښځه په خبره کې ور ولويده:
ـګرانه ! ستا روغتيا ته اندېښمنه شوم، ستړی به يې، ناوخته دی، اوس آرام وکه، سبا به سره غږېږو.
سړي په خوند وويل:
ـدا دوه ساعته لټ په لټه اوړم، خو ستا پاکه او معصومه څېره مې تر سترګو سترګو کيږي، کله ويدېدی شم. پوهېږم، ته به هم تر ډېره زما په فکر کې وې، همداسي نه ده؟ !
د ښځې شونډې و خوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ـ همداسې ده.
سړي وويل:
ـ ښه ګرانې، دادی ما ستا په یاد سترګې سره ور ورستې، په دې هیله چې په خوب کې دې ووینم، زما په اړه فکر مه کوه ! ښه شپه.
ښځې په بیړه ګوشی کېښوده، وروځې یې سره ورغلې، په خشکه یې وویل:
ـ احمقه ! ! !
د هغې ترخنګ پراته ځوان ځنګ بدل کړ، پرته له دې چې سترګې رنې کړې، شونډې یې وخوځیدې:
ـ څوک و ؟
ـ خاوند مې، ویل یې چې درې ورځې وروسته درځم.
ځوان د هغې تر نرۍ، سپینې غاړې لاس تاو کړ، د ځان خواته یې رنګه کړه، ورو یې وویل:
ـ خوا مه بدوه ! دوه له خونده ډکې شپې خو لا پاتې دي.

پای

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موږکانو پاچاهي

ځوان موږک وویل:

ـ پلاره ! د پنیر دا ټوټه ډېره خوندوره ده.

زوړ موږک د پنیر ټوټه ور واخیسته، تېره غاښونه یې پرې ټینګ کړل، اوږد وغځید او بیا یې سر پورته نه شو.

د ځوان موږک کوچنۍ ګردې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ښه شېبه یې وژړل، بیا یې پر خپله اوږده لکۍ کارټن ودباوه او شېبه وروسته څو نري موږکان په کاغذ کې له جوړ شوي کوچني سوري څخه کارټن ته ور ننوتل. ځوان موږک امر وکړ چې د ده د پلار پړسیدلی جسد له کارټن څخه وباسي او د جوارو د پټي په یوه کونج کې خاورې پرې واړوي.

په لنډه موده کې آوازه خپره شوه چې ځوان موږک خپل پلار وژلی، ده ته یې د پنیر په ټوټه کې زهر ورکړي او د جوارو د پټي اوسیدونکي موږکان یې د زاړه پاچا له ظلمه ژغورلي دي.

ځوان موږک امر وکړ چې د جوارو د پټي ټول اوسیدونکي موږکان دې لوی کارټن ته نږدې حاضر شي. د ده امر په لنډه موده کې پر ځای شو، یوه چاغ موږک د پیپسي یو زنګ وهلی ټیمي بوتل وټنګاوه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

په لنډ وخت کې لوی او واړه موږکان تر کارتن را تاو شول. دوی ټول غلي، ډنګر، عاجزه او وېرېدلي ښکارېدل. ځوان موږک د کارتن سر ته وخوت او په لوړ غږ يې وويل:

ـما د جوارو د پټي د اوسيدونکو موږکانو لپاره يوه لويه قرباني ورکړه، خپل پلار مې وواژه او تاسو مې د هغه له ظلمه خلاص کړئ. له دې هيسته به د ظلم په نوم څه نه وي، امر کوم چې د غوړو د لوی ټيم دروازه خلاصه او ټول بندي موږکان خوشي شي. هر څوک حق لري چې آزاد ژوند وکړي، خواړه ولري او ان که د پاچا په ورځنيو کارونو کې کومه نيمګړتيا ويني، خپل غږ پورته کولای شي. زما لومړی ګام به دا وي چې نوي وزيران و ټاکم، مخلص وزيران، دا سې چې له عادي موږکانو سره کوم توپير ونه لري، ټول خپل غږ اوچت کړای شي او د جوارو د پټي له حاصلاتو څخه په سمه او منصفانه توګه ګټه واخلي.

خو د دې کار لپاره ستاسو مرستې ته اړتيا لرم، زما د پلار د واکمنۍ په مهال لوږه وه، د خوړو لپاره څه نه موندل کېدل، خپلمنځۍ جګړې وې او د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل، موږ به هڅه وکړو چې په ګډه دا پټی بيرته زرغون کړو او ټول د اسراتمند ژوند څښتنان شو، موږ د خپلو ګاونډيو نورو پټيو له اوسېدونکو موږکانو سره دوستانه اړيکي غواړو ، د دوئ کروندو ته په درنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

سترګه ګورو او له دوئ څخه هم تمه لرو چې د جوارو د پټي د حدودو درناوی وکړي.

ځوان موږک د اتحاد، د پټي د بیا زرغونېدو او د بیان دا زادی په اره اوږدې خبرې وکړې، د ده هرې خبرې ته به د جوارو د پټي اوسیدونکو موږکانو دخوشالۍ په ښه خپلې لکۍ خوځولې او ژوندی دې وي ځوان پاچا، د ظلم او تیارې دوره نوره تیره شوه، موږ د خپل پټي ابادي غواړو او داسې نور شعارونه ورکول کېدل.

د ځوان پاچا لومړنی کار د دریو نویو وزیرانو انتخابول وو، ده هغه وزیران وټاکل چې د ده له پلاره یې ښه خوله نه وهله.

د پاچاهۍ په دوهمه ورځ یې په کارتن کې پروړه هو اره کړه او کارتن یې د مهمو جلسو لپاره غوره ځای وګاڼه. د غوړو له ټیم څخه هم هغه موږکان خو شې شول چې د ده د پلار د واکمنی پر مهال د جوارو له پټي څخه د غلا، له پاچا سره د مخالفت او د نورو موږکانو د ځورولو په تورونو نېول شوې وو.

د جوارو د پټي موږکان خوشاله ښکارېدل، دوئ د زوړ پاچا له ظلمه خلاص شوي وو او خپله راتلونکې یې ښه لیدله.

ځوان پاچا هم تمه درلوده چې د جوارو پټی اباد و ویني، موږکا ن د پټي له ابادۍ سره مینه پیدا کړي او په راتلونکې کې ارام ژوند ولري. ده د جوارو د پټي اوسیدونکو موکانو ته زیری ورکاوه چې ډېر ژر به په نس ماړه شي او هر یو به په سوله کې ژوند وکړي.

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ځوان پاچا يوه اوونۍ وروسته د عمومي کندو ور خلاص کړ او په کندو کې د پرتو جوارو يوه برخه يې د پټې پر موږکانو ووېشله، دا جوار د لسو ورځو لپاره بس وو، په دې موده کې يو موږک هم په خوراک پسې د باندې را ونه ووت، ټول په خپلو غارونو کې پراته وو، خوراک په اسانۍ ور رسېده او بدنونو يې وازګې پيدا کړې وې، خو کله چې ذخيره جوار خلاص شول او خوبولي د باندي را ووتل، پټې تر پخوا سپېره ښکارېده.

موږکان بيا تر کارتن را تاو شول، دوئ د نورو خوړو خواست وکړ، خو ځوان پاچا د جوارو ژېړو بوټو ته اشاره وکړه او ويې ويل چې که دوئ په ګډه پټې ته له نږدې لښتي څخه اوبه ورخوشې کړي، د جوارو بوټي بيرته شنه کېداى شي،. ده زياته کړه چې موږکان ډېر دي او په ګډه پخپلو تېرو نوکانو دا کار کولاى شي، خو د موږکانو لومړۍ شرط په کندو کې د پاتې جوارو ورکول وو.

پاچا د دوئ خبره ومنله او له کندو څخه يې د يوې اوونۍ نور خوراک هم ورکړ، اووه ورځې نورې هم ووتې، خو پټې همداسې وچ پاتې شو.

په دريم ځل چې د پټې موږکانو د خوراک خواست وکړ، پاچا د دوئ غوښتنه ونه منله، دليل يې دا وو چې موږکان به ترڅو په سوال چليږي، دوى بايد په خپله کار وکړي، د پټې په زرغونېدو کې برخه واخلي او د خوراک لپاره يو څه ومومي.

www.saharonline.net سهار آنلاین ډکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

د ځوان پاچا دا خبره د پتې په موږکانو ښه ونه لګېده او یوه پاچابې کفایته وګاڼه. دې سپکاوي وزیرانو ته غوسه وروسته او ګنهګار موږک ته یې د سزا غوښتنه وکړه، خو پاچا په سړه سینه وویل چې د پتې موږ کان په ازاده خپل غږ پورته کولای شي او دا د دوئ حق دی.

دریم ځل د پتې پر موږکانو په کندو کې پاتې ټول جوار وویشل شول، خو دوئ د پتې له ابادۍ سره کومه دلچسپي ونه ښوده. د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل...

څه موده وروسته بیا خوبولي موږکان له خپلو سوړو را ووتل او تر کارتن راتاو شول. داځل د ځوان پاچا په خبرو کې ناامېدي ډېره لېدل کېده، ده په عاجزۍ وویل چې په کندو کې نور څه نه دي پاتې، د جوارو د پتې موږکان باید پخپله کار وکړي، پتې زرغون کړي او ځانونو ته خواړه پیدا کړي.

د هغه په دې خبرو د موږکانو غوسه راوپارېده، ځوان پاچا ته یې وویل چې له دوئ سره یې کړې ژمنې پوره نه کړې، د موږکانو د خوړو غم یې ونه خوړ او د جوارو د پتې اوسیدونکو موږکانو ته یې هوسا ژوند ور په برخه نه کړ.

وروسته دوه موږکان په چټکۍ سره د کارتن سرته وختل، یوه د پاچا پر لکۍ خوله ور ولګوله او بل یې یو بریت ور وشکاوه.

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

د وزیرانو سترګې رډې راوختې، خو پاچا ارامی ته راوبلل، وروسته په کارتن کې یوه عاجله جلسه ونیول شوه، پاچا خواشینی و او د موضوع په حل پسې ګرځېده. یوه زوړ وزیر د خبرو اجازه واخیسته، ویې ویل چې تر ډیره موږ پخپله ملامت یو، د پټې موږکانو ته مو له حده تېره ازادي ورکړه، په دوئ مو مفت خواړه ووېشل، سوالګر مو اموخته کړل او همدا علت دی چې دوی اوس پخپله په خوړو پسې نه ګرځي.

یوه بل وزیر وویل چې د جوارو د پټې موږکانو پخوا تر دې ډیر سخت ژوند درلود، لوږه وه، نېستي وه،جګړه وه، خوله پاچا ځخه یې سترګه کېده، په سوال نه وو اموخته او هرڅه به یې پخپله موندل.

دریم وزیر یاده کړه چې هغه وخت قانون و، حکومت و، سزا وه، پوښتنه وه او مجرمین به په بند کې لوېدل، خو اوس داسې څه نه شته، ان بدیخانه هم نه لرو، هر څوک چې هرڅه غواړي تر سره کوي یې ، لږ څه جدیت په کار دی، تېره ورځ د جوارو تر یوې لویې پاڼې لاندې یو موږک مړ پروت و، په غاړه یې کوم بل موږک خوله ور لګولې وه، خو چا یې پوښتنه ونه کړه.

زوړ وزیر د بندیخانې د بیا جوړېدو غوښتنه وکړه، خو پاچا دا وړاندیز ونه مانه او ویې ویل چې دی د سزا کلک مخالف دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

په دې توګه ورځې تېرې شوې، حالات خراب شول، لومړی غلاوو زور ونیو، بیا وژنې شروع شوې او په پای کې د جوارو پټی په سپېره ډاګ بدل شو، د خوراک لپاره هیڅ هم نه موندل کېدل، لویو موږکانو به کوچني موږکان پټول او خوړل به یې.
نور نو د جوارو په پټي کې د سکون او ابادۍ په نوم څه نه وو پاتې، ګډوډي ډېره وه، وچې پاڼې په وینو سرې وې او ان د ګاونډیو پټیو موږکان به هم د جوارو پټي ته په رڼا ورځ ور تلل او کوچني موږکان به یې تښتول.
د ځوان پاچا خواشیني هم ورو ورو ډېرېدله، هره ورځ به ترخه خبرونه ور رسېدل، غلاوې او قتلونه ډېر شوي وو، ګاونډیو تېری کاوه، د پټي وچېدو یې زړه خوړ، چا یې خبره نه منله او ان وزیران هم د پاچا د خبرو په وړاندې بې اعتنا وو. د پاچا بریت په لنډه موده کې سپین شول.
په پای کې ځوان پاچا بله چاره نه لېده، اړ شو چې له ګاونډیو څخه د خلاصون په هیله له یوې پیشو څخه مرسته وغواړي، پیشو په خوشالۍ دا وړاندیز ومانه، دا به د جوارو د پټي په پولو ګرځېده او هغه موږک به یې خوړ چې له پولې به را اووښت، خو دې کار زحمت درلود، منډې یې غوښتې او بیخوبۍ ته ضرورت پېښېده، ځکه پیشو ډېره ژر ستړې شوه، خو وروسته یې اسانه چاره وموندله، دا د جوارو د پټي په موږکانو روږدې شوه او په ډېرې اسانۍ سره به یې

www.saharonline.net سهار آنلاین ډټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ورځ د پټې درې څلور موږکان تر ستونې تېرول. د پیشو په دې کار پاچا هم خبر و، خو له وېرې یې څه نه ویل.

ځوان پاچا په لنډه موده کې غمونو زوړ کړ، ملا یې کړوپه شوه او کله چې یو سهار وزیران کارتن ته ور ننوتل، پاچا په یوه کونج کې ستونې ستغ پروت و، سترګې یې پټې وې، زړه یې غمونو درولی و او بدن یې پړسیدلی ښکاربده.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدمرغي

نجلۍ پر کټ ستوني ستغ پرته وه، کله کله به یې چیغه کړه، لاسونو ته ور لوېدلي ځنځیرونه به یې وشرنګېدل، سر به یې پورته کړ او بدن به یې ټکان وخوړ. تر هغې راګرځېدلي کسان خواشیني وو، دوئ په راوتلو رڼو سترګو ځوانې نجلۍ ته کتل او په ځېرو کې یې ګونځې ښکارېدلې.

په ولاړو کسانو کې یوه چیغه کړنه !

ـتور کوډګر ناوخته شو !

تر څنګ ولاړ سړي په عاجزۍ وویل:

ـد پاچا عمر دې ډېر وي، په تور کوډګر پسې مو عسکر لېږلي دي، دوئ د سهار په خړه کې حرکت وکړ،اوس باید را ورسېږي، سپېره غره ته تګ، یوه ورځ مزل غواړي.

پاچا خپله اوږده چپنه ورټوله کړه، روان شو، پر تخت کېناست، ځلېدونکی ژېړ تاج یې له سره لیرې کړ او په خپلو اوږدو سپینو څڼو کې یې ګوتې تېرې کړې. یوه شېبه غلی و، وروسته یې ډډ غږ د ماڼۍ په لوی او هسک سالون کې انعکاس وکړ:

ـکه زما په لور څه وشول، تاسو به تر تېغ تېر کم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

دولاړو درباريانو سرونه وځړېدل، په څېرو کې يې وېره ښکارېدله او وزيرانو خپل ژوند په خطر کې لېد.

يو ساعت نور هم ووت، له اوږدو شيشو څخه ماڼۍ ته ژېړه رڼا رالوېدلې وه او د درباريانو اوږدې زرينې چپنې ځلېدلې.

د پاچا غوسه ورو ورو ډېرېدله، خولې يې ځګونه پيدا کړي وو او د خپلې اوږدې تورې تر طلايي موټ يې د ښي لاس ګوتې تاوې وې.

چوپه چوپتيا وه، کله کله به د نجلۍ لاسونو او پښو ته ور لوېدلو ځنځيرونو شرنګ وکړ، چيغه به يې له خولې را ووته او بېرته به بېسده پرېوته.

لمر په لوېدو و چې د ماڼۍ يوه عسکر د تور کوډګر د رارسېدو خبر ورکړ، پاچا ودرېد، وزيرانو د سالون لويې دروازې ته وچې سترګې نيولې وې او ټولو د تور کوډګر د راتلو انتظار ايست. شېبه وروسته يو زوړ سړی راښکاره شو، دی تک تور و، ګڼه ږيره يې درلوده او پر نری غاړه پورې يې په خړ سپڼسي پيېلو څو هډوکو ټال خوړ.

پاچا او درباريانو د احترام په ښه خپل سرونه ټيټ کړل، خو تور کوډګر مخ ور وا نه ړاوه، لاړ او د نجلۍ تر څنګ پر کټ کېناست. ښه شېبه يې هغې ته وکتل، د نجلۍ اوږده بانه نېغ ولاړ وو، تر سترګو يې يوه توره حلقه راګرځېدلې وه او پر سرو شونډو يې سپين ځګ پروت و. تور کوډګر خپلې زړې خورجينې ته لاس کړ، د انسان ککرۍ، د پښو دوه اوږده هډوکي او يو خيرن جام يې راويستل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته ودرېد، له ځان سره يې څه وويل او ترکټ څو ځله را تاو شو.

پاچا په خواره خوله وويل:

ـ زه په تور کوډګر باور لرم.

تور کوډګر هغه ته وکتل، خو څه يې ونه ويل، هماغسې يې شونډې خوځېدلې او دا سې کلمات يې تر خولې راوتل چې ولاړ خلک نه پرې پوهېدل.

د کوډګر شونډې تر ډېره خوځيدلې، بيا د نجلۍ تر څنګ کېناست، خورجين ته يې لاس ور وغځاوه، يو سپين بوتل يې راويست او کله چې يې د بوتل اوبه په جام کې واچولې، له جام څخه يو تور لوګی پورته شو، له دې سره د نجلۍ سترګې رنې شوې، ځنځيرونه وشرنګيدل او تور کوډګر چيغه کړه!

ـ اې شيطانې اروا! ته څه غواړې؟

د نجلۍ خوله له ځګونو ډکه شوه، تورو سترګو يې سوروالی پيدا کړ او شېبه وروسته يې سترګې سرو وينو ونيولې. نا څاپه يې له شونډو يو ډډ نارينه غږ راووت، دې غږ په سالون کې د ولاړو کسانو زړونه ولړځول.

غږ وويل:

ـ تر ټولو بدمرغه انسان!

www.saharonline.net

سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

له دې سره د ځنځيرونو شرنګا پورته شوه، تور کوډګر په چټکۍ سره تر نجلۍ راوګرځيد، په لاس کې نېولې ککرۍ يې کښته پورته کړه او نامفهومه کلمات يې له خولې را ووتل. د نجلۍ رنګ ورو ورو خپل عادي حالت ته راوګرځېد، سترګو يې توروالی پيدا کړ او شېبه وروسته بېسده پرېوته.

پاچا ور مخته شو، د چينې لستونی يې د خپلې لور پر خوله تېر کړ او بېرته په خپل ځای ودرېد

تور کوډګر وويل:

ـ د پاچا پر لور جادو شوی، نجلۍ هغه وخت رغېدی شي چې تر ټولو بدمرغه انسان ووينې.

پاچا يوه شېبه غلی و، بيا يې وزيرانو ته مخ ور واړاوه او امر يې وکړ چې ترټولو بدمرغه انسان ور ته پيدا کړي.

له لمر ختو سره ډولونه ودربېدل، جارچي په ښار کې کوڅه په کوڅه وګرځېد، ده يو لوی ښکر خولې ته نيولی و او چيغې يې وهلې چې ترتولو بدمرغه انسان دې په دربار کې حاضر شي.

په ماښام کې پاچا او وزيران بې خوبه او خواشيني ښکارېدل، په ټولو سرونه ځړېدلي وو او د تور کوډګر له خولې څخه نامفهومه کلمات را وتل.

د هوا له تودېدو سره عسکرو احوال راوور چې تر ټولو بدمرغه انسان يې موندلی دی. پاچا امر وکړ چې دا بدمرغه انسان دربار ته

www.saharonline.net سهار آنلاين ټکی نيټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاضر کړي. شېبه وروسته په یوه کټ کې د اسې سړی راوړل شو چې لاسونه او پښې یې نه وو، پر مخ یې یو لوی پرهر ښکارېده او تر ډېره د غوښې یوې لویې بوټۍ ته ورته و.
سړي وویل چې دی یو پوځي و، له دښمن سره په جګړه کې یې لاس او پښې غوځې شوېدي او د مخ لوی پرهر یې هم د توري ننبه ده.
د هغه د خبرو له ختمېدو سره ځنځیرونه وشرنګیدل، د نجلۍ سترګې سرې شوې او له خولې یې ځګونه وبهیدل. تور کوډګر د سړي د ایستلو امر وکړ او ویې ویل چې ده د ازادۍ په جګړه کې برخه اخیستې او تر ټولو نیکمرغه انسان دی. وروسته یې څه نامفهومه کلمات تر خولې را ووتل او نجلۍ ارامه پرېوته.
نیم سات نور هم ووت، بیا د یوې ښځې ژړا او کوکې واورېدل شوې، په سالون کې یوه ځوانه ښځه او درې خوار او ډنګر ماشومان ودرېدل، ماشومان ناروغه ښکارېدل ، دوئ د خپلې مور لمن ټینګه نېولې وه او وارخطا وو.
ښځې په ژړا کې وویل چې خاوند یې له غره څخه د خرڅلاو لپاره بوټي راوړل چې ځناورو وخوړ، اوس دوئ څه نه لري، دوه ماشومان یې له لوږې مړه شول، نورو ته یې یو مړ سپی موندلی دی، د هغه غوښه ور ته پخوي او ژوندي یې ساتلي دي. دوئ په یو ه وېرانه کې اوسي، یوازې څلور دیوالونه دي، نه چت لري او نه هم دروازه، خو بیا هم څوک کوم غرض نه ورباندې لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ځنځیرونو شرنګ وکړ او د پاچا په امر ښځه او ماشومان له ماڼۍ ووتل.
تور کوډګر وویل:
ژوند یې تریخ دی خو بدمرغه نه شو ورته ویلای، ځکه دا ځوانه ده، تر ستورو لاندې شپه تېروي او د پاچا له وېرې څوک په سپکه نه شي ورته کتلای.
شېبه وروسته یو په ونه لوړ بنیادم په سالون کې ودرېد، ده ښکلې جامې اغوستې وې، له رنګه هم سپین و او په ظاهره د بدمرغۍ کومه نښه نه پکې ښکارېدله. دده په لېدو د پاچا او درباریانو په څېرو کې ګونځې پیدا شوې، خو تور کوډګر وویل چې خبرې دې وکړي.
د سړي سر وځړید او له خولې څخه یې یواځې یوه جمله را ووته!
ـ زموږ خاوره پردیو لاندې کړېده او خپلواکي نه لرو.
ناڅاپه د ماڼۍ لویې شیشې ولړځیدې، له کټ څخه یو تور لوګی پورته شو او یوې ویروونکې چیغې په سالون کې انعکاس خپور کړ!
وسوځیدم!
لوګی په لمبه بدل شو او له لمبې څخه هم د ځناورو شکلونه جوړ شول، کله به یې د پړانګ کله د لیوه او کله هم د زمري بڼه خپله کړه، شېبه وروسته یوه وحشتناکه انګولا پورته شوه، یوې سپېڅنې رڼا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ خلک اړ ایستل چې خپلو سترګو ته لاسونه ونیسي، چوپه چوپتیا شوه او شېبه وروسته د نجلۍ حیرانه غږ واورېدل شو !

ـ پلاره ! زه مو ولې تړلې یم؟

تور کوډګر وویل:

ـ تر ټولو لویه بد مرغي، د خپلواکۍ نه درلودل دي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې

يو مړی و شو ، مرکه کښناسته، خو د مقتول پلار د غچ اخښستلو قسم ياد کړ او زامنو يې د مقابل لوري دوه تنه ووژل. بيا مرکه سره راټوله شوه، داخل بل پلار د انتقام خبره کوله.
کلونه تېر شول، سينې غلبېل شوې، د يوې کورنۍ پر اوو تنو خاورې واوښتې او بلې کورنۍ يو ولس تنه له لاسه ورکړل، په پای کې اور په خپله مړ شو ، دواړو غاړو ته يوائې تور سرې پاتې وې.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم

له ډېرې مودې وروسته کلي ته لاړم، لومړی دوې ورځې مې په کور کې تېرې کړې، بیا د یوه ملګرې کره ورغلم، دی راباندې ګران و، له پخوا مې ورسره جوړه وه او خبرې یې ښې راباندې لګېدې.
کلکه غېږ یې راکړه، کوټې ته لاړو، چای یې راوور، له یوې بلې سره وغږېدو، خو دی خواشینی و او د زړه په زور یې خندل.
علت مې وپوښت، لومړی یې څه نه ویل، خو وروسته مې مجبور کړ، رایاده یې کړه چې لس زره افغانۍ پوروړی دی، سړی هرسهار په دروازه کې ولاړ وي او خپلې پیسې غواړي.
په حیرانۍ مې وپوښتل:
ـخو ته شل جریبه ځمکه لرې، دهقانې دې هم خپله ده،بیا ولې قرضداره یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سرې

ده راته وکتل، په خړو شونډو يې يوه ترخه موسکا تېره شوه، ورو يې ويل:

ـشکر وباسه چې د کور مسوليت نه دی در په غاړه، پلار لرې، که نه نو دا خبره دې نه کوله.

يوه مې کړ چې دا زما د پوښتنې ځواب نه و.

يو سوړ اسويلی يې ويست، شونډې يې وخوځېدې:

ـڅه درته ووايم، اووه سره عيال لرم، ټول واړه دي، څوک ناروغه وي، څوک د مکتب کتابچې غواړي، يو جامې نه لري او بل هم لوڅې پښې ګرځي، باور وکه، د غنمو رېبلو ته يوه مياشت پاتې ده، خو موږ دوه اوونۍ مخکې لا کندو جارو کړ، کله پسې رسېدی شم.

يوه شېبه غلی و، بيا پرته له دې چې راته وګوري په خواشينۍ يې وويل:

ـنه پوهېږم، څه پرې وخورم؟

و مې ويل:

ـشپې زره درکولای شم، ډېرې نه، ژر يې نه غواړم.

په اوږه يې لاس راکېښود او مننه يې وکړه.

ما په کور کې څو ورځې نورې هم تېرې کړې، بيا ښار ته راغلم، خو مياشت لا نه وه وتلې چې له کوره احوال راپسې راغی، ويل يې چې پلار دې ناروغه دی، ژر راشه!

www.saharonline.net
سهار آنلاين ډکې نيټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

زه هم په بيړه د موټرو اډې ته لاړم، غرمه کور ته ورسېدم، پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه او اوس ښه و.
خدای ته مې شکرونه ويستل، مور مې د غرمې ډوډۍ راوړه، وروسته يې په خواشينۍ راته وويل چې د ملګري کور دې بمبارد شو، د کورنۍ ټول غړي يې له خاورو مړه راوايستل، يوازې دی ژوندی دی، فاتحې ته ورشه!
زړه مې د پښو تر ګوتو تېر شو، ګوله مې کېښوده او پر بايسکل مې پښه واړوله. کله چې د هغوئ کلي ته ورسېدم، د کورد ولاړو ديوالو پرځای غټې تورې لوټې پرتې وې، چا راته وويل چې ملګری دې په فصله کې دی، په منډه ورغلم، دی سره لمر ته ناست و، ږيره يې ببره وه او تر مخ يې خو جريبه ولاړو ژېړو غنمو ته کتل، پرته له دې چې راته وګوري په غريو کې يې وويل:
ـد غنمو ريبلو ته مې زړه نه کيږي، نپوهېږم! په چا يې وخورم!

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګېله

کونګري ژړل... مور يې راغله، بچي ته يې وکتل، په خاورو سپېره و، غاړې ته يې خيرن پړی ور لوېدلی و، په لکۍ پوري يې هم پلاستيکي خلطه غوټه وه.
مور يې په کاوړ وويل:
_چا دومره ځورولې يې؟
کونګري ژړل...
مور يې په پاسته غږ وويل:
_چرګې دا کار کړی؟
کونګري د ((نه)) په بڼه خپل غټ سر وخوځاوه.
مور يې وويل:
_خوسکی و.
_نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ام م م م م پیشکه؟

ـ نه

موږ یې فکر په مخه کړه، ورو یې وویل:

ـ دلته خو بل څوک نه اوسي.

کونګړي خپله لکۍ وخوځوله، په غریو کې یې وویل:

ـ انسان و.

موږ یې یودم وخندل، د کونګړي پر سپېره مخ یې خپله پسته ژبه تېره کړه، ورو یې وویل:

ـ اه ګرانه! راځه چې ځو، له انسانانو څه ګېله!!!

پای

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتون

سړي غټه لونګۍ تړلې وه، راغی، زما تر څنګ کېناست، د ولیو په مینځ کې یې سوک راکړ، په خوند یې وویل:

ـغواړم یوه برجوره کلاه جوړه کم، ته ونېسه ! یوه ښه نخشه (نقشه) خو راته ولیکه !

هغه ته مې وکتل، خوشاله و، پر اوږده سره کړې ږیره یې شنه نصوار پراته ول، څېره یې خړه ښکارېدله، ورو مې وویل:

ـخیرو کاکا ! نقشه د منډې خبره نه ده، ځو ورځې وخت راکه !

ده برګ راته وکتل، یودم یې وخندل، مخکیني غاښونه یې وتلي ول، په لوړ غږ یې وویل:

ـیاره انجنیره مرداره دې کړه، نخشه به څه وي، کار به یې څه وي، کاغذ او قلم دروا خله، یو څو لیکې ولیکه ! بس ! دا یي هم نخشه !

چاره نه وه، ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسبا ته يې وغواړه !
سړی له خندا شين شو، ښه شېبه يې بې غاښو خوله وازه وه، وروسته يې په خوند وويل:
ـ ايله دې نره خبره وکړه ! خو ګوره ! د زوروري کلاه نخشه به راته ليکې، څلور برجه دې هېر نه شي، ټول برجونه بايد مورچې ولري، په مصرف پسې يې مه ګرځه ! کلکې مورچې، داسې چې د راکټ ګولۍ يې هم ونه خوري.
په حيرانۍ مې وويل:
ـته خو بدې دار نه يې، ارام ژوند لرې، نو مورچې څه کوې؟
په زوته يې وخندل:
ـای ساده ګله ! عقل دې خام دی، تل د راتلونکې غم کوه !
دی روان شو، ما ته د يوه هزاره بوډا خبره په ذهن کې راتېره شوه، دی موچي و، د ښېګاه يې نه لرل، خو کله چې يې د ختهو کور جوړاوه، لومړی يې د ګراج ځای پرېښود، ما يې علت وپوښت ، ده راته وويل:
((هی هی انجنير صاحب ! خدا کلانه ! ميشه که صاحب يک موتر شويم.))
پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورنۍ ژبه

پلار په خواشینۍ وویل:
ـ تا هېڅ هم نه دي زده کړي !
د ماشوم سر وځړېد.
پلار وویل:
ـ څلور میاشتې یو عمر دی، خو ته لا په الفبا هم نه پوهېږې !
د جامو د ګنډلو د ماشین غږ ودرېد ، ځوانه ښځه په خبرو کې ور ولوېده:
ـ سړیه ! تر اوسه خو لا په اول صنف کې دی، زده به یې کي.
د سړي تندی تریو شو ، لاسي بکس یې ور واخېست ، له کوره ووت او دفتر ته لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې ماشوم ته وکتل، ورو يې وويل:

ـ ګوره زړګيه! ته بايد خپل درسونه ووايي، د پلار خبره دې درپه زړه که، ويل يې چې که په سبقونو کې تکړه وې، نو يو ښکلی کوچنی بايسکل درته اخلي.

ماشوم په حيرانۍ ورته کتل...

ښځې د ماشين لاستی تاو کړ، ورو يې وويل:

ـ هله ګرانه! د مکتب وخت دې دی !

هلک بکسې ته لاس ور وغځاوه، بوټونه يې په پښو کړل، د باندې ووت.

هوا سړه وه، ماشوم د سړک پر غاړه ودرېد، موټر ګړندي روان ول، يو لاروی ورد مخته شو، ماشوم يې تر لاس ونيو، د سړک تر بلې غاړې ورسره لاړ.

پاو وروسته ماشوم په ټولګي کې و، معلمې يې پر توره دړه د الفبا توري وليکل، په لوړ غږ يې وويل:

ـ خوب قندولکا ! الفبا را سه سه بار در کتابچه هايتان بنويسيد !

ماشوم په حيرانۍ سره خپلې کتابچې ته کتل..

شېبه وروسته معلمې وپوښتل:

ـ قندولک !تو چرا نوشته نميکنی؟

ماشوم ورو وويل:

ـ څه ؟

www.saharonline.net سهار آنلاين ټکی نيټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د معلمې شونډې وخوځېدې:
_چه گفتي؟
هلک بيا خپله خبره تکرار کړه !
_څه وکم !
معلمې تندی تريو کړ !
_بچيم ! مه پشتو ره نميفامم ! تو چه ميگی؟
ولاړه شوه ، د يوه بل ماشوم تر څنګ ودرېده ، په خوشالۍ يې وويل:
_آفرين بچی لايق، چقه زود نوشته کدی !
د تختې پر سر پر يوه لوی کاغذ ليکل شوي وو :
((په مورنۍ ژبه زده کړه د هر چا حق دی.))

پای

www.saharonline.net سهار آنلاين ټکی نيټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازادي

څوارلس کلن هلک خپله پېغله خور تر کوڅيو ونېوله، د هغې پر اوږه تم منګی يوې خواته کوږ شو، ولوېداو له درب سره مات کلدورکي (د منګي ټوټې) يوې بلې خواته ولوېدل.
نجلۍ پر ژامه سوک وخوړ، لاړې يې باد شوې ، کينې لورته ړنګه شوه، سر يې د چوترې پر سميټي ژۍ ولګېد ، ځای پر ځای پرېوته.
هلک د هغې تشي ته لغتې ونيولې، په عمر پخه ښځه له کوټې راووته، هلک يې پورې واهه، پر نجلۍ ور پرېوته او له خولې څخه يې ښېراوې راووتې:
ـ خدای دې ټک له ټکه که، مغزی دې مات شه، ښه ورځ ونه وينې...
هلک لاس ور وغځاوه، ښځه يې تر مټ ونېوله، نجلۍ ته يې دوه ـ درې سوکه ورکړل، ځای پر ځای ودرېد ، له خولې څخه يې ځګونه باد شول:
ـ وژنم يې !
دا يې وويل او ديوال ته نږدې د خرې پر کته کېناست.
ښځې خپلې لورته وکتل، سترګې يې سپينې راختلې وې، غاښونه يې په وينو سره ول، ښځې په ژړا کې وويل:

www.saharonline.net سهار آنلاين ټکی نيټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ـمړه دې کړه !
هلک لاړې تو کړې، پر خپله بهیدلې پزه یې لستوڼی تېر کړ، څه یې ونه ویل.
د نجلۍ زګېروی واورېدل شو، شېبه وروسته یې سترګې رڼې کړې، یو دم یې وژړل، ځان یې د مور غېږې ته ور واچاوه.
مور یې د هغې په ککرۍ لاس تېر کړ، ګوتې یې په وینو سرې شوې، په غریو کې یې وویل:
ـڅه ووایم، خدای دې ځوانیمرګ کې.
وروسته یې د نجلۍ ټکری سم کړ، نجلۍ ولاړه شوه، زانګې وانګې کوټې ته ننوته.
ښځې هلک ته مخ ور واړاوه، ورو یې وویل:
ـڅه خطا ، څه ګناه، ولې؟
هلک خپله پزه پورته کش کړه، په خشکه یې وویل:
ـدا دریم وار دی چې په اوبو پسې د باندې وځي !
مور یې چیغه کړه !
ـنو په دې کې څه خبره ده؟
هلک په غوسه وویل:
د کلا تر مخ هلکان مرد کي کوي، شرم دی شرم !
ښځې په غریو کې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـزار (زهر) دې تر خوله سه، هغوی خو سره خوله هلکان دي، نن جامې مينځو ! اوبه راوړي !
هلک چيغه کړه !
ـ دومره آزادي مه ورکوه ! که مې دا وار ولېده ! مرداره به يې کم له دې سره يې په جېب کې پرتو مردکيو ته شرنګ ور کړ او په منډه له کلاه ووت.

پای

www.saharonline.net
سهار آنلاين ټکی نيټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

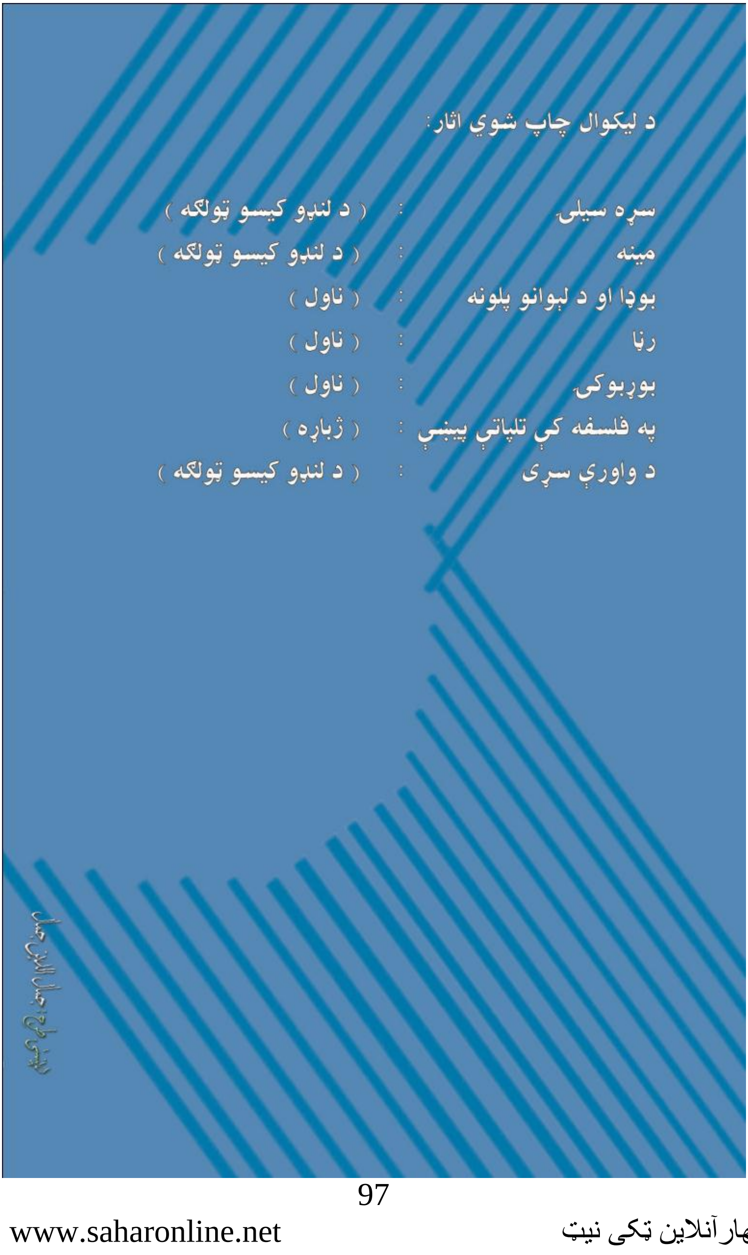

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library